

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN SPAANSE OP WILBURN

N° 2759

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Spaanse op Wilburn

HOOFDSTUK I

MENSEN EN ZAKEN

Op 'n paar mijlen ten zuid-oosten van Maldon in het Engelse graafschap Essex, daar, waar de rivier de Chelmer zich uitstort in een langwerpige en prachtige baai, ligt een van de oudste landgoederen, waarop dit aan kastelen zo rijke graafschap kan bogen. Het dateert uit het midden der XVIe eeuw en er is niet veel veranderd sinds het ogenblik, dat de eerste steen werd gelegd.

Het behoort sedert onheuglijke tij-

den toe aan het geslacht der Carringtons en op dit ogenblik nog wordt het, gedurende een groot gedeelte van het jaar, bewoond door Lord James Wilburn, earl van Carrington en zijn echtgenote, Lady Dora Carrington.

Met hen komt dan ook vaak de zoon des huizes mee, de jonge Douglas, die, op het moment, waarin deze episode in het leven van John Raffles zich afspeelde, juist drieëntwintig was gewor-

den en met succes zijn examens had afgelegd.

Het huis zelf is zo groot, dat nooit al de kamers gelijk in gebruik zijn. Veel daarvan zijn nog net zo gemeubeld, als zij het in de tijd van « Queen Bess » waren en zij worden meer als curiositeit dan wel als woonruimte van moderne mensen beschouwd.

Het uitgestrekte park, waarin het kasteel gelegen is, grenst aan de noordkant onmiddellijk aan de net genoemde zeearm en als het stormt, kan men tot op het kasteel het ruisen van de branding en het woest geweld van de golven duidelijk horen.

Nu echter, op het ogenblik waarop ons verhaal speelt, was alles rustig en vredig, geen wanklank verstoorde het verblijf van de gasten, die nu op Wilburn Castle woonden. Want het was midden in de zomer, het was een heerlijke dag, de barometer stond al enige dagen op mooi weer en niets voorspelde een storm, tenminste geen natuurlijke storm.

Het was omstreeks half negen in de avond en de meeste gasten hadden zich, dadellijk na het diner, weer naar het uitnemend onderhouden gazon voor het terras aan de voorkant van het herenhuis begeven, om daar te genieten van de koelte, want binnenshuis was het erg warm en maar weinigen bleven achter in rook- of speelkamer.

Enige bedienden, voor een groot deel oudere mensen, die al jaren in dienst waren van Lord Carrington, liepen heen en weer en dienden koele dranken, sigaren en sigaretten rond.

Er vormden zich al gauw groepjes, zoals dat vaak het geval is, waar veel mensen bijeen zijn, wier maatschappelijke positie tamelijk veel verschilt, want er waren daar even goed edellieden, als sterren aan de wetenschappelijke hemel, beroemde doktoren, steunpilaren van de Beurs, er was verder een schatrijke auto-fabrikant, ja, zelfs had de gastheer, zoals enige van zijn vrienden, niet zonder spijt en afkeuring opmerkten, zijn democratisch

streven ver doorgevoerd omdat Thomas Dickson onder de gasten was.

Nu viel er, moraliter gesproken, absoluut niets op de heer Dickson aan te merken, althans niets, dat uiterlijk bleek. Hij was zeer rijk, hij had een goed huwelijk gedaan, hij had zijn rijkdommen ongetwijfeld eerlijk verdiend, men verzekerde, dat het niet lang zou duren of een Koninklijk Besluit zou hem in de adelstand verheffen, maar mijnheer Thomas Dickson was bierbrouwer.

Zeker, zijn stout, porter en ale werden algemeen geroemd en tot in de verste uithoeken van de wereld vond men de vermaning: « Drink Dickson's Stout ; it is good for you ! »

Zijn brouwerij was waarschijnlijk wel de grootste, die er in heel Engeland te vinden was en hij had meer dan 5000 arbeiders aan het werk. Maar, hij brouwde bier, dat viel niet te ontkennen en Thomas Dickson, dacht er dan ook niet aan het te ontkennen.

Hij was veel te trots op zijn reusachtig bedrijf en hij wachtte geduldig af, tot het Hare Majesteit, Koningin Elisabeth II, zou behagen, hem, in navolging van de theekoning Lipton, in de adelstand te verheffen. Zijn vrouw was misschien iets minder geduldig, maar minder trots was zij zeker niet.

Voor al de dames fluisterden onder elkaar over haar schitterende juwelen, die zij zelfs naar het Wilburn Castle had meegenomen en waarmee zij bijna iedere dag aan het diner pronkte, wanneer daar maar even gelegenheid voor bestond, een verjaardag, de komst van een beroemde gast, of iets van die aard.

Maar er werden nog heel andere dingen gefluisterd. Er waren insiders, mensen die het weten konden, die verklaarden, dat de Carringtons op dit ogenblik zeker op grote voet leefden. Ook hun had de tweede wereldoorlog zwaar getroffen en Wilburn Castle eiste alleen aan onderhoud een burgermansfortuin. Er waren veel bedienden, de studie van Douglas had veel geld gekost, de pachters klaagden steen en

been en zelfs was men al eenmaal genoodzaakt geweest, een vrij groot gedeelte van het prachtige goed te verkoopen.

Dat was in alle stilte gebeurd, maar desondanks was het uitgelekt en dat was aanleiding genoeg tot commentaar.

Nu wilde het geval, dat mijnheer Thomas Dickson de vader was van een knappe dochter. Harriet was op dat ogenblik twintig jaar en zeker een van de knapste jonge meisjes onder de gasten.

En nu verklaarde men de aanwezigheid van de familie Dickson op het landgoed hieruit, dat het Lord en Lady Carrington lang niet onwelgevallig zou zijn, wanneer er een huwelijk tussen Douglas en Harriet tot stand kwam.

Nu was het een feit, dat Carrington beslist een van de meest liberale en democratische edellieden van het hele graafschap was. Hij zou zeker niet gearzeld hebben zijn zoon toe te staan, met de dochter uit een burgerlijke familie in het huwelijk te treden.

Maar hoe dachten de jongelui hier zelf over? Dat was voorsnog een diep geheim, naar het scheen.

Maar geheim of niet, de roddelaars vonden in de aanwezigheid van de bierbrouwer op het kasteel gereede aanleiding tot het uitspinnen van hun vermoedens en verwachtingen.

Ja, men zou nog iets beleven. Er zou dezer dagen wel iets worden bekend gemaakt van een verloving.

Maar er waren anderen, die twijfelend de schouders ophaalden en die een andere naam fluisterden: de naam van Inez Garcia. Inez Garcia was de knappe Spaanse weduwe, die sinds een week op het kasteel logeerde.

En men zou wel blind moeten zijn, als men de blikken niet zag, die Douglas nu en dan tersluiks toewierp aan die exotische schoonheid, nauwelijks over de dertig, met haar ravenzwart haar, haar grote glanzende ogen, haar gelaatskleur als van een perzik, haar donkere, klankvolle stem en haar houding als van een vorstin.

En de praatjes gingen hun gang. Was het niet te gek om los te lopen, dat er ooit iets tussen die twee zou kunnen bestaan; dat er ooit van een huwelijk sprake zou kunnen zijn? Die Spaanse dame was ongetwijfeld heel mooi, maar zij was en zij bleef minstens tien jaar ouder dan de aanstaande eigenaar van Wilburn Castle. En dan een Spaanse. Nee, daartoe zou de oude graaf zeker nooit zijn toestemming geven.

Intussen zaten de hoofdpersonen rustig bij elkaar zacht te praten, ieder in een van die gemakkelijke stoelen gezeten, die het geheim van de Engelsen schijnen te zijn.

Luitenant Douglas droeg op dat ogenblik een keurig gesneden smoking met vergulde militaire knopen, die zijn lenig, getraind lichaam voordelig deed uitkomen. Hij had merkwaardig, lichtblond haar, glad uit het voorhoofd weggekamd, golvend en zijdeachtig; eigenlijk niet het haar van een man. Zijn ogen waren donkerblauw en keken op dat ogenblik recht in het gitzwarte van Inez Garcia, die er inderdaad betoverend uitzag in haar diep uitgesneden avondjapon van goudgele zijde.

Wat verder zat Harriet Dickson, een knap kind met haar goudblond haar en haar heldere, donkergrijze ogen, maar op dat ogenblik een beetje bleek. Zij wierp nu en dan een blik op de twee en scheen slechts half te luisteren naar wat er gezegd werd door een jongeman met een knap, blozend gezicht en dik blond haar, lachende blauwe ogen en een huld, die menige vrouw hem zou hebben benijd.

De jongeman gaf het tenslotte zuchtend op, stond op, zei nog iets, maakte een diepe buiging, draaide zich op zijn hielen om en slenterde langzaam naar een slank, breedgeschouderd man, die helemaal apart zat en uitsluitend scheen te converseren met zijn sigaret, waarvan hij de wolkjes volgde in de lucht, die zich langzamerhand donkerder begon te tinten, want de zon was al bijna onder. De jongeman bleef een

ogenblik met zijn handen in zijn zakken tegenover de ander staan en vroeg zacht:

— Verveel je je ?

— Welnee, je ziet toch dat ik alleen ben ? klonk het antwoord.

Twee doordringende, koele, grijze ogen wendden zich langzaam van de rookpluim af en werden gevestigd op het blozende gezicht van de jongeman. Hij deed nogmaals een haal aan zijn sigaret en zei :

— Als ik jou aankijk, zou ik eerder tot die vraag gerechtigd zijn. En toch meen ik je net te hebben zien zitten naast het knapste meisje, dat men zich kan voorstellen. En niet alleen knap ; ze is ook heel onderhoudend, althans voor een bierbrouwersdochter.

— Dat is zij dan misschien alleen tegenover anderen, antwoordde de jongeman spijtig. Ik kon geen woord uit haar krijgen. Ik heb het gehad over ale, over mout, over brouwketels, het gistingsproces, niets hielp.

— Je hadt eens kunnen proberen met over Douglas Carrington te praten. Dan had ze waarschijnlijk wel beter naar je geluisterd, Charles.

— Is ze dan werkelijk verliefd op die jongen, Edward ?

— Merk je dat niet eens ? Verliefd ? Geef haar een goede dosis van een sterk werkend vergif en ze zal het met een beminneljke glimlach en zonder een ogenblik te aarzelen aan onze schone Inez voorhouden. Wel, ze is stapelgek op de knaap.

— En hij ?

— Je valt me tegen, Charles. Heb je zoveel getennist, geroeid en gefietst hier, dat je helemaal geen aandacht meer had voor de kleine, soms zo interessante comedies, die hier worden opgevoerd ? Het is toch duidelijk, dat hij alleen maar ogen heeft voor die mooie

Spaanse.

— Waar komt zij eigenlijk vandaan ?

— Uit Spanje, vermoed ik.

— Wees niet flauw. Ik bedoel, hoe de Carringtons aan haar zijn gekomen. Is zij rijk ?

— Dat zegt men. Haar man moet haar een vrij groot vermogen hebben nagelaten. Maar een vrouw van haar schoonheid heeft natuurlijk geen rijkdom nodig.

Brand verzonk even in stilzwijgen en vroeg toen plotseling :

— Waarom ben je eigenlijk hier gekomen ?

— Begrijp je dat niet eens ? Moet ik dat nog nadrukkelijk zeggen ? Herinner je je dan niet, dat Thomas Dickson een van de eerste was, die we hier hebben aangetroffen, tijdens ons eerste kortstondige bezoek en dat wij bij die gelegenheid hoorden, dat hij nog minstens veertien dagen hier zou blijven ?

— Wat zou dat ? Je kent Dickson toch helemaal niet.

— Nee, ik heb niet het genoegen.

— Zijn vrouw dan ?

— Haar ken ik evenmin. Maar ze bezit iets, dat mijn grote belangstelling heeft gaande gemaakt en dat ik heel graag eens van dichtbij zou bezichtigen.

— Ah, ik begrijp het al ! riep Brand met schitterende ogen uit. Je bedoelt Harriet, haar dochter.

— Lieve jongen, je hebt aan tafel te veel van die zware Bourgogne gedronken, antwoordde Raffles met een medelijdende klank in zijn stem. Je praat wartaal. Wat ik bedoel is voor mij veel kostbaarder dan tien Harriets, al is zij ook zulk een schattig meisje, dat ik van harte veel geluk wens.

— Wat kan dat dan zijn ?

— Dat zijn haar juwelen, ezel.

HOOFDSTUK II.

EEN ONDERZOEK MET NEGATIEF RESULTAAT

Charles Brand had een rieten tuinstoel naar zich toegetrokken, ging er langzaam in zitten en keek Raffles aandachtig aan. Zijn lippen trilden even, toen hij zacht zei :

— Zo ver moet het dus nu ook weer komen ? Ik beken eerlijk, dat ik daar ditmaal absoluut niet op gerekend had.

— Waarom niet ? Waarom juist nu niet ?

— Omdat ik dacht, dat je eens wat rust wilde nemen.

— Mijn plan staat ongetwijfeld al vast.

— Welk plan ? Tot bezichtiging van haar diamanten ?

— O ja. Heb je gezien wat ze gistermiddag droeg ? Omdat er een professor in de wijsbegeerte mee aanzat. Zij verblindde er het hele gezelschap mee en je mag me geloven of niet, ik heb vrouwen zien verbleken, die voor het eerst die pracht te zien kregen. Hoeveel denk je dat dat fraais waard is ?

— Als de diamanten afzonderlijk verkocht zouden moeten worden, toch altijd minstens nog 30.000 pond.

— Nu, kan ik dat toelaten ? Moet ik het aanzien, dat een tanige oude dame van een uiterst gevaarlijke leeftijd zo 'n groot fortuin aan juwelen tentoon spreidt op een paar schouders en om een hals, die veel beter deden, zich aan de algemene opmerkzaamheid te onttrekken ? Foei, de oude tang !

— Is ze dat werkelijk ?

— Wel ik heb eens een klein gesprekje tussen dit echtpaar bij verrassing

kunnen beluisteren, en meer zal ik er voor het ogenblik maar niet van zeggen. Maar al was ze dat niet, al was ze sympathieker dan ze inderdaad is, de juwelen moet ik hebben.

— Ze heeft ze vanmiddag aan tafel niet gedragen.

— Nee, ze had hoogstens voor een waarde van een duizend pond aan. Werkelijk iets onnozels.

— Weet je waar ze die juwelen bewaart ?

— Ja, daar heb ik me al van op de hoogte gesteld.

— En wanneer... ?

— Als het kan vanavond nog.

— Dat zal heel gevaarlijk zijn, weet je dat wel. Het zal natuurlijk direkt ontdekt worden en je zult geen gelegenheid hebben, de diamanten op een veilige plaats te brengen. Iedereen immers wordt natuurlijk dadelijk gefouilleerd en als je wegloopt, bederf je natuurlijk de hele zaak.

— Ik denk niet aan weglopen ! antwoordde Raffles kalm. Zo dom zal ik niet zijn. En waarom zou het direkt worden ontdekt ? Misschien overtuigt ze zich iedere avond, voor ze gaat slapen, dat haar juwelen er nog zijn, maar dan heb ik in ieder geval nog twee uren de tijd om ze behoorlijk te verstoppen. Het park is zo groot.

— Twee uren ? herhaalde Brand verschrikt. Maar zij gaat om elf uur naar bed en het is nu bijna negen uur.

— Je opmerkingen getuigen van een scherp waarnemingsvermogen, Char-

les. Daarom zal ik nu ook direkt mijn graantje gaan pikken. Het ogenblik is er uiterst gunstig voor. Alle gasten zijn met dit heerlijke weer buiten en toch zal het geen argwaan kunnen wekken, als er zich iemand binnenshuis ophoudt. Het is al te donker om hier alles goed te kunnen zien en toch nog te licht, om daarbinnen nu al de lampen aan te doen. Blijf dus hier op mij wachten, ik denk dat ik binnen een uur wel weer terug ben.

— Je plan staat dus vast?

— Stel niet zulke domme vragen. Heb je mij ooit over zo 'n plan horen spreken, om het naderhand te laten varen?

Brand slaakte een zucht maar hij zei niets meer.

Raffles had zijn sigaret weggegooid en drentelde nu langzaam in de richting van het huis. Hij ging naar een van de brede openstaande Franse ramen, die tot de grote eetzaal behoorden, stak deze zaal over, opende een deur en stond nu in de ruime hal, die alleen verlicht werd door een elektrische lamp in een albasten kom, dicht bij de oude eikenhouten zoldering.

Raffles hield zich echter niet op, maar ging dadelijk de brede, prachtige wenteltrap op, aan de voet geflankeerd door een koperen wapenrusting en verdween uit het gezicht van iedereen, die hem het huis mocht hebben zien binnengaan.

Raffles was er bij zulke gelegenheden de man niet naar, om over één nacht ijs te gaan. Vijf dagen waren ruimschoots voldoende geweest, om de inrichting van het hele huis op zijn duimpje te leren kennen. Hij wist waar ieder van de zevenentwintig logeergasten ondergebracht was, hij wist waar de bedienden gehuisvest waren, hij kende de ligging van de geweldig grote keuken met haar ouderwetse haardvuur, hij wist hoe men in de drie uitgestrekte kelders moest komen en zelfs de geheimen van de zolder waren hem niet onbekend gebleven.

Zodra hij op de eerste verdieping van

het grote huis was aangekomen, stond hij een ogenblik stil en luisterde. Pas toen hij totaal niets hoorde, sloop hij onhoorbaar verder, en inderdaad zou een kat niet meer leven hebben gemaakt.

Maar plotseling hoorde hij lichte en snelle voetstappen die dichterbij kwamen. Hij had nog juist de tijd zich haastig terug te trekken in een van die zijgangen, waaraan het oude kasteel zo rijk was en die volkomen donker waren. Maar de hoofdgang was vrij helder verlicht door een elektrische lamp aan het einde en de scherpe ogen van Raffles herkenden direkt de gedaante, die daar met vlugge passen voorbysloop. Het was Inez Garcia. Hij wilde zijn weg alweer voortzetten, toen hij voor de tweede keer genoodzaakt was op het horen van voetstappen, in de duistere gang terug te treden. En ditmaal was het Douglas Carrington, die snel voorbijliep, terwijl hij blijkbaar moeite deed, het geluid van zijn stappen zoveel mogelijk te dempen.

Raffles wachtte tot het weer volkomen stil was geworden en mompelde toen voor zich heen:

— Als niet alle tekenen bedriegen, dan staan de kansen van Harriet Dickson bijzonder slecht. Nu, de lucht is weer veilig en wij zullen verder gaan.

Hij ging de hoofdgang weer op, liep die snel uit, ging nogmaals een korte wenteltrap van zes treden op en bereikte nu een soort inspringend gedeelte van het huis, van grillige vorm, waar de ruime logeerkamer van het echtpaar Dickson was gelegen. Hier werd de gang alleen verlicht door het zwakke schijnsel, dat nog door twee ramen naar binnen drong en dat afkomstig was van de avondhemel, nog slechts zwak verlicht door de gloed van de verdwenen zon. Raffles aarzelde geen ogenblik, maar liep op een brede, met snijwerk versierde deur toe. Hij haalde een bosje lopers te voorschijn, stak een van de fijne werktuigen in het slot, maar hield dadelijk verbaasd op en mompelde:

— Open ? Hé, dat is vreemd. Ik meende zeker te weten, dat zij ook overdag de deur van hun slaapkamer altijd gesloten houden. Nu, die vergeetachtigheid zal het mij alleen maar gemakkelijker maken.

Hij hoefde de deur alleen maar te openen, om binnen te kunnen. Hij bevond zich in een groot, vrij eenvoudig gemeubileerd vertrek, klaarblijkelijk als logeerkamer ingericht, met witgelakte meubelen, vitrages en linnen overgordijnen voor de ramen en een wollen kleed op de houten, bruingeschilderde vloer.

Raffles hoefde geen licht te ontsteken. Hij kende de inrichting van de kamer zo goed, dat hij voorlopig op de tast, geholpen door de halve schemering, die nog in het vertrek heerste, zijn werk kon verrichten. Hij had de deur zacht achter zich dicht gedaan, en ging eerst op zijn tenen naar de ramen om naar buiten te kijken.

Het grote park strekte zich zwart en stil aan zijn voeten uit, de hoge bomen tekenden zich als een donkere massa af tegen de avondhemel. En toen schoof Raffles langzaam en voorzichtig zonder enig geluid te maken, de gordijnen dicht.

Hij ging midden in het vertrek staan, bedacht zich even en liep toen regelrecht naar een sterke koffer toe, vervaardigd van dunne staalplaat, met juchtleer overtrokken, die vooral in Amerika veel in gebruik zijn. Hij wist, dat daarin het kistje met de kostbare juwelen van Mevrouw Dickson opgeborgen was.

Hij begon de dikke riemen los te gespen en haalde vervolgens zijn lopers weer te voorschijn. Voor een man als Raffles zou het niets betekend hebben, het eenvoudige slot van de platte reiskoffer te openen, maar zelfs dit werk kon hij zich besparen, want de koffer bleek ook niet op slot te zijn.

Raffles had het deksel van de koffer al behoedzaam teruggeslagen en dadelijk viel zijn oog op het sandelhouten kistje, kunstig met parelmoer versierd, dat de juwelen bevatte. Hij greep het en kon een lichte kreet van schrik en verbazing ternauwernood onderdrukken. Want het slot was met ruw geweld geforceerd en toen hij het deksel had opgelicht, grijsde hem alleen maar een lege ruimte toe : de kostbare juwelen van Mevrouw Dickson waren verdwenen.

HOOFDSTUK III

ONTDEKKING EN ONDERZOEK

Raffles bleef een ogenblik naar de binnenkant van het kistje staren, dat met witte zijde gecapitionneerd was en bromde voor zich heen :

— Het is onaangenaam, als de mens moet constateren, dat hij op zijn neus kijkt, maar dat doe ik op het ogenblik. Ik kom er rond voor uit. Zo zo, men is mij dus voor geweest en ik vis achter het net. En degene die mij deze poets heeft gebakken, kan dat nog maar kort geleden hebben gedaan, lijkt mij. Niemand zal toch de brutaliteit hebben, hier overdag binnen te dringen, of zou ik moeten aannemen, dat men onder de bedienden naar de dader zou moeten zoeken ?

Met deze onopgeloste vraag nog in zijn gedachten, deed Raffles het kistje met een ongeduldig gebaar weer dicht, gooide het op het fijne linnengoed, waarmee de reiskoffer half gevuld was, deed ook het deksel van dit voorwerp dicht, en... het volgende ogenblik doofde hij met grote overhaasting de zaklantaarn, welke hij net had aangeknipt. Zijn scherpe oor had geluid opgevangen op de gang. Een seconde later al kon hij niet meer twifelen : er naderden vlugge voetstappen.

Zo haastig hij kon, en met een paar stappen was Raffles achter een van de gordijnen, die de brede ramen bedekten, verdwenen. Voorzichtigheidshalve bond hij zich gauw het halfmasker voor, dat hem bij dergelijke gelegenheden zelden verliet en nam een revolver in de hand.

Het gordijn kon nog nauwelijks stil hangen, of de deur werd geopend en er stapte iemand binnen, die maar een seconde scheen te aarzelen en toen het licht opdraaide.

De gordijnen voor het raam sloten niet zo precies tegen elkaar of er was nog wel een kleine kier, waardoor Raffles kon zien wat er gebeurde.

Er stond een man in het vertrek, maar Raffles kon zijn gezicht niet zien, dat het stellig niet de bierbrouwer Dickson zelf was ; daar was de man te slank voor.

De indringer had een ogenblik doodstil gestaan en liep nu regelrecht naar de hoek, waar de stalen reiskoffer stond. Raffles hoorde hem een zachte kreet slaken, toen hij merkte dat de riemen los waren. Vervolgens sloeg de man die was binnengekomen haastig het deksel op, greep met een snelle beweging naar het juwelenkistje, opende het en liet het dadelijk weer vallen, nu met een kreet, die als een snik klonk. Hij draaide zich half om en nu het schemerlicht op zijn gezicht viel, een doodsbleek, verwrongen gezicht, nu herkende Raffles hem direkt.

De man was Douglas Carrington, de zoon des huizes. Nog voor Raffles gekomen was van zijn verbazing over die ontdekking, gooide de jongeman het deksel van de koffer weer dicht, rende naar de deur en was het volgende ogenblik verdwenen.

— Nu, hij had althans het licht van 't schemerlampje wel weer kunnen uit-

draaien, mompelde Raffles bestraffend. Hij stelt mij aan gevaar bloot en ik heb niet het geringste voordeel van mijn onderneming.

Raffles had echter geen keus; hij moest wel uit zijn schuilplaats te voorschijn komen, haastig het vertrek oversteken en het licht weer uitdraaien. Hij opende behoedzaam de deur, luisterde even, meende in de verte alweer voetstappen te horen en maakte dat hij uit de voeten kwam, nadat hij zijn halfmasker weer in zijn zak had gestoken.

Hij had inderdaad niet veel langer kunnen wachten, want de voetstappen, die zwaar en dreunend klonken, naderden in de richting van de kleine wenteltrap. Raffles was zelfs genoodzaakt, snel een smalle zijgang in te gaan, die naar een van de oude torens voerde, want de weg naar die kleine wenteltrap was hem al afgesneden. Hij kon het niet zien, maar hij hoorde dat er iemand voorbijliep, die geen moeite scheen te doen zijn aanwezigheid te verbergen en die zacht en nog al vals voor zich heen neuriede: een operette-deuntje, dat toen in de mode was.

De voetstappen werden minder goed hoorbaar, Raffles kwam weer te voorschijn en haastte zich naar de kleine wenteltrap, die hem weer naar een van de hoofdgangen zou voeren. Nauwelijks was hij daar, of zijn scherp oor ving een kernachtige Londense vloek op, dadelijk daarop gevolgd door enig dof gestommel, een kreet van woede en een tweede vloek, die nog duidelijker dan de eerste aantoonde in welke gemoedstoestand de man zich moest bevinden, die hem gebruikte.

— Dat is Dickson, zei Raffles bij zichzelf: Het spel gaat beginnen en ik moet zeggen, dat ik heel nieuwsgierig naar de afloop ben. Ik geloof, dat het tijd wordt, om deze hete grond te verlaten voor ik mijn voeten brand. Straks zal onze bierbrouwer gaan schreeuwen, het hele huis bij elkaar brullen en dan zou ik misschien gevangen zitten als een muis in de val. In het beste geval zou ik verdacht worden en dat zou wel

wat al te dwaas zijn, nu mijn werk vergeefs is geweest.

Met deze woorden rende Raffles vlug als een haas de gang uit, daalde een achtertrap af, holde een tweede gang in en bereikte tenslotte de moestuin door een kleine achterdeur, zonder dat iemand hem had gezien. Juist liep hij kalm, met de handen op de rug, over het pad, dat hem naar het park zou terugvoeren, toen de heer Dickson het grote huis met zijn woest misbaar begon te vullen.

Raffles hoorde glimlachend hoe er dreunend deuren dicht werden geworpen, hoe bedienden heen en weer liepen, toen klonk een kreet van schrik, enige op luide toon gegeven bevelen en boven alles uit het bulderend geluid van mijnheer Dickson, die buitengewoon opgewonden scheen te zijn.

Het was nu volkomen donker. Raffles keek op zijn horloge. Het wees tien uur aan.

Hij bereikte het park, liep om het huis heen en kwam gauw weer aan de voorzijde, waar hij Brand nog altijd op dezelfde plaats vond, maar nog al ongerust en een beetje bleek.

— Wat is er toch, Edward? vroeg hij fluisterend, toen Raffles glimlachend voor hem stond. Ik hoor hier schreeuwen en roepen, de gasten lopen allemaal haastig weg, ik hoorde iemand roepen, dat er wat was met de diamanten van Dickson...

— Daar is ook iets mee, ze zijn gestolen, zei Raffles lakoniek. Nee, kijk me maar niet zo aan; men is mij voor geweest.

— Wie? vroeg Brand ademloos.

— Ja, dat mag je wel vragen. Wie deed het? Ik weet het niet. Ik heb er zelfs geen flauw vermoeden van op dit ogenblik. Wel zijn er enkele vreemde dingen gebeurd, maar die vertel ik je later wel. Laten wij nu ook maar eens naar binnen gaan en naar mijnheer Dickson luisteren.

De beide vrienden slenterden kalm naar het huis toe en vonden in de grote eetzaal zo goed als alle gasten bij

elkaar geschaard rondom de bierbrouwer, die knalrood was in zijn gezicht en met het lege juwelenkistje van zijn vrouw zwaalde.

De Carringtons stonden er bleek bij, wat ook werkelijk niet te verwonderen was. Douglas Carrington was misschien de bleekste van allen. Hij stond een beetje terzijde en plukte zenuwachtig aan het kleine snorretje, dat zijn bovenlip beschaduwde.

Inez Garcia mankeerde ook niet, glimlachend, met glanzende ogen, de wenkbrauwen een beetje opgetrokken en knap als altijd.

Lord Carrington scheen de woedende bierbrouwer te willen sussen, maar dat ging niet zo gemakkelijk.

Toen deed er een van de gasten het voorstel, dat als bij toverslag een eind maakte aan de woordenstroom van de woeste bierbrouwer :

— Als we de politie eens opbelden ?

Lord Carrington zuchtte diep, want misschien had hij wel gehoopt, de hele zaak te kunnen sussen, maar hij begreep nu wel, dat hij verplicht was, de politie in de arm te nemen. De kostbare juwelen van een gast als mevrouw Dickson moesten tot iedere prijs worden teruggevonden. Hij ging dus telefoneren.

Er verliep bijna een half uur en toen stopte een auto voor het hoge hek, waaruit stapten : inspekteur Hale, dektive King en twee agenten, die haastig naar het herenhuis liepen.

De heren werden door de butler in de grote ontvangkamer gelaten en daar kwamen een ogenblik later Lord Carrington, Thomas Dickson, diens vrouw en de zoon des huizes binnen. Ook de ontvangkamer keek met wijd openstaande Franse ramen op het voorterras uit en de meeste gasten, waaronder ook Raffles en Brand, kwamen toelopen, om uit de verte getuigen te zijn van het onderhoud.

Thomas Dickson wilde direkt weer beginnen met zijn woordenvloed, maar inspekteur Hale hief rustig de hand op en zei :

— Kalmte, geachte heer. Ik geloof, dat het beter zal zijn, als ik vraag en u antwoord geeft. Dat zal ons veel moeite besparen. U bent zeker de bestolene ?

— Niet ik, mijn vrouw. Dat wil zeggen, de juwelen waren van haar, maar ik had ze natuurlijk voor haar gekocht en betaald.

— Een halssnoer van diamanten, tweeënvijftig stuks, aan een gouddraad geregen en met een slot van safleren, een gouden armband in de vorm van een slang met ogen van smaragd, de rug bezet met kleine diamantjes, vier of vijf diamanten ringen, die ik u precies kan beschrijven als het nodig is, een paar diamanten haarspelden, in de vorm van twee vlinders en tenslotte een diadeem, bestaande uit tweeëndertig diamanten en zestien robijnen, op een gouden band gezet.

De dektive had stenografisch deze korte beschrijving genoteerd.

— Wanneer hebt u de juwelen vermist ? begon Hale weer.

— Nog 'geen drie kwartier geleden. Het liep tegen tien.

— Hoe gebeurde dat ? Had mevrouw de juwelen vanavond dan nog willen dragen ?

— Welnee. Ik kwam bij toeval in de reiskoffer, waarin het kistje lag. Wij spraken over sigaren en ik wilde een kistje importsigaren gaan halen, van vijf shilling het stuk, dat ik had meegebracht. Ik draaide het licht op...

Op dit ogenblik keek Douglas verast op en bijna scheen het alsof hij een opmerking had willen maken, maar hij bedacht zich en wendde zich weer af.

— Ik draaide het licht op en ik zag onmiddellijk dat de riemen van de koffer los waren, en bovendien had ik de slaapkamerdeur niet hoeven te openen met mijn sleutel, ze was niet op slot.

— Bent u dan gewoon uw kamerdeur af te sluiten ? vroeg Hale.

— Zou u dat niet doen, als u voor een waarde van 30.000 pond in uw kamer had ? vroeg Dickson grof. En u

ziet nu, dat het niet eens voldoende was. Want nauwelijks had ik het deksel opengeslagen, of ik zag het vernielde juwelengkistje, het was leeg.

Hale wendde zich nu tot mevrouw Dickson en vroeg :

— Wanneer hebt u uw juwelen voor het laatst gezien, mevrouw ?

— Vanochtend, omstreeks negen uur.

— Hebt u ze zelf in het kistje gedaan ?

— Dat doe ik altijd zelf. Ik droeg ze gisteren bij het diner, ik deed ze gisteravond in mijn kistje en vanochtend deed ik er nog een ring bij, die mij iets te wijd was en waarvan ik vreesde, dat ik hem zou kunnen verliezen.

— U hebt dus zelf alles nauwkeurig afgesloten ?

— Ja.

— Wanneer hebt u uw kamer verlaten ?

— Nauwelijks vijf minuten over negen.

— Bent u er daarna nog terug geweest ?

— Natuurlijk. Ik moest mij toch voor het diner kleden.

— Hoe laat was dat ?

— Omstreeks half zes.

— Was toen alles nog in orde ?

— Dat kan ik niet met zekerheid zeggen, alleen weet ik beslist dat de riemen om de koffer zaten, dat ik de deur van mijn slaapkamer met de sleutel moest openen en ook het deksel van mijn koffer, waar ik een kledingstuk uit moest nemen. Alles lag er volmaakt

ordelijk in, ook het juwelengkistje, dat ik nog moest verplaatsen.

— Nu, dan kunnen wij het er wel op houden, dat de diefstal in ieder geval na halfzes moet zijn gepleegd. Tussen half zes en tien uur. Dat is zeker niet onbelangrijk bij het doen van onze nasporingen. Niemand van de gasten heeft toch zeker in die tijd het huis verlaten ?

— Al mijn gasten zijn nog hier, antwoordde Lord Carrington met onzekere stem. Maar het valt natuurlijk niet te zeggen, wie tussen half zes en tien uur het huis heeft verlaten.

— Dat begrijp ik, antwoordde Hale. Hoe staat het met de bedienden ?

— Onze bedienden zijn volkomen betrouwbaar, mijnheer, riep Douglas uit, die tot dusverre nog niets had gezegd. Zij zijn bijna allen tien jaar of langer in onze dienst en ik durf voor hen instaan.

— Ik geloof u graag, sir, maar ik zal toch wel genoodzaakt zijn hen te ondervragen. Misschien kunnen zij nuttige inlichtingen geven. Hoeveel zijn er ?

— Hier in het huis zijn op het ogenblik acht bedienden, antwoordde Lady Carrington zacht. Wil u hen allen ondervragen ?

— Alleen voor zover zij ons van nut kunnen zijn, mylady. De keukenmeid kan mij natuurlijk niet van dienst zijn. Maar het kamermeisje, de kamenier, de butler, de kamerbediende, de huisknecht...

— Ik zal ze laten komen, zei Lady Carrington, naar de bel lopend.

HOOFDSTUK IV

DE ZAAK WORDT INGEWIKKELD

Er verliepen en'ge minuten en toen kwamen alle bedienden binnen, die zich bedremmeld op een rij schaarden. Het was hen duidelijk aan te zien, dat zij al op de hoogte waren van het geval en begrepen wat hun te wachten stond.

Hale ging voor hen staan en begon :

— Luistert eens goed, vrienden. Er zijn hier in d't huis van een van de gasten tussen half zes en tien uur juwelen tot een zeer hoog bedrag gestolen. Het slachtoffer is Mevrouw Dickson. Ik wil, dat jullie al mijn vragen volkomen naar waarheid beantwoordt, zonder omwegen. Jullie hebben absoluut niets te vrezen, maar ik zal jullie toch moeten waarschuwen, dat jullie kamers op d't ogenblik, terwijl je hier bent, doorzocht zullen worden. Laten degenen, die afgesloten kisten, koffers of kasten op hun kamers hebben, hun sleutels afgeven.

Er werden een vijftal sleutels overhandigd en King verwijderde zich met de twee agenten, om de kamers van de bedienden te gaan doorzoeken.

Hale keek het zevental aandachtig aan en stond toen stil voor een jong, knap meisje, met een koket wit mutsje op en een wit schortje voor.

— Jij bent zeker het kamermeisje ? vroeg hij.

— Om u te dienen, mijnheer.

— Zorg je voor het schoonhouden van de logeervertrekken ?

— Ja, mijnheer, maar natuurlijk niet alleen. Chilton en Lindow helpen mij meestal en tweemaal per week komt er

ook nog een werkvrouw.

— Wie zijn Chilton en Lindow ?

— De kamenier en de huisknecht.

— Was die werkvrouw er vandaag ?

— Nee, mijnheer.

— Help je de damesgasten wel eens bij het kleden ?

— Nooit, mijnheer. Dat doet Chilton en dan nog maar heel zelden.

Zij wees naar een meisje met vlasblond haar, lang, met een rond, bleek gezicht en lichtgrijze ogen. Hale wendde zich tot de kamenier en zette zijn verhoor voort :

— Ben jij Chilton ?

— Ja, mijnheer, Betty Chilton.

— Ben je vandaag in de kamer van mevrouw Dickson geweest ?

— Ja, mijnheer, vanochtend, om op te ruimen.

— Maar hoe kun je in die kamer komen, die altijd op slot wordt gedaan ?

— Mevrouw Dickson geeft ons de sleutel en wij brengen haar die weer terug als we klaar zijn.

— Wist je waar mevrouw Dickson haar juwelen bewaarde ?

— Jawel, mijnheer, in de wandkast bij het raam, die altijd op slot was, in een klein stalen kistje.

— Dat had ik de bedienden wijs gemaakt, zei mevrouw Dickson zenuwachtig. Het was een voorzorgsmaatregel. Ik heb Betty zelf het stalen kistje wel eens laten zien, herinner ik mij, maar er zat niets in dan waardeloze prullen.

De ogen van Hale flikkerden, toen

hij zei :

— Nu, dat is althans een klein lichtpunt. Want dan moet het natuurlijk gedaan zijn door iemand, die nauwkeurig op de hoogte was en wist dat de juwelen zich elders bevonden. Het is goed, Betty, ga maar weer naar je plaats. Maar wacht nog even. Heb je vandaag niets verdachts gezien in de kamer van mevrouw Dickson ?

— Helemaal niet, mijnheer.

— Niemand van de andere bedienden ?

Nee, niemand had iets gezien.

— Dan kunt u voorlopig allemaal aan uw werk gaan. Maar blijf in de buurt, want ik zal u misschien straks nog wel nodig hebben.

De bedienden verwijderden zich zwijgend.

Dickson had met onderdrukte woede het hele verhoor gevolgd en barstte nu uit :

— Mijnheer de inspekteur, ik dring er nogmaals op aan dat de juwelen van mijn vrouw moeten worden teruggevonden. Als het helpen kan, wil ik een beloning van 500 pond sterling uitloven. Maar ze moeten terecht komen.

— Dat zal er misschien toe bijdragen, mijnheer Dickson, om de dief of de dievegge te pakken te krijgen en voor de rest doet de politie wat zij kan, daar kunt u op rekenen. Ik moet u echter van tevoren waarschuwen, dat het een lastige karwei zal zijn. Apropos, ik zie mejuffrouw uw dochter niet hier, een van de bedienden zei mij, dat ze hier was. Ik zou haar wel een paar vragen willen stellen.

— Doe wat u wilt, bromde Dickson. Ik kan echter beslist niet inzien, dat mijn dochter u van enig nut zou kunnen zijn. Zij weet er natuurlijk evenmin wat van en zeker niet meer dan mijn vrouw en ik.

— Als juffrouw Dickson hier ergens is, verzoek ik haar even hier te komen, om enkele vragen te beantwoorden.

Een klein, wit figuurtje maakte zich uit een groep gasten los en kwam langzaam dichterbij. Het was Harriet Dick-

son. Zij was wel heel bleek, zoals nu duidelijk te zien was bij het schelle elektrische licht in de salon. Zij keek de inspecteur schuw aan en begon nog voor hij iets had kunnen vragen :

— Ik weet van niets, mijnheer, werkelijk niets, ik verzeker het u. Ik...

Zij ging niet verder, wierp een hulpeloze blik om zich heen en barstte tot ieders verbazing plotseling in tranen uit.

— Zenuwen, bromde Dickson.

Maar Hale was al op het jonge meisje toegelopen en zei op zijn vriendelijkste toon :

— U moet u dat alles niet zo aantrekken, Miss Dickson. Wij zullen al het mogelijke doen om de juwelen van uw moeder terug te vinden. Maar voor zover u daartoe in staat bent, moet u ons dan ook helpen. Bent u nog in de kamer van uw ouders geweest ?

— Ja, een paar keer.

— Wanneer voor het laatst ?

— Om een uur of half negen.

Op vele gezichten was verrassing te lezen bij deze mededeling ; de tijd, gedurende welke de diefstal kon hebben plaats gehad, werd nu nog meer beperkt.

En waarschijnlijk was John Raffles, die bij het raam stond en aan wie geen woord ontging, nog wel het meest verbaasd van allen.

— Bent u zeker van dat tijdstip, miss Dickson ? vroeg Hale.

— Het kan niet veel later zijn geweest, antwoordde het jonge meisje zacht, hoogstens een kwartier. Ik heb... Shotts heeft mij gezien, die weet het zeker heel precies.

— Wie is Shotts ?

— Dat is de butler van Lord Carington.

— Waar zag hij u dan ?

— Op de gang van de eerste verdieping in de oude vleugel.

— Is die Shotts net binnen geweest met de andere bedienden ? vroeg Hale verder, terwijl hij zich tot Lord Carington wendde.

— Ja, hij was bij de bedienden, ant-

woordde de heer des huizes.

— Maar waarom heeft hij daar dan niets van gezegd ?

— Waarschijnlijk vond hij het de moeite niet waard ; ik herinner mij ook niet, dat u er hem naar gevraagd hebt, antwoordde Lord Carrington schouderophalend.

— Zou ik die Shotts dan nog even kunnen ondervragen ? Het is misschien van belang, het tijdstip precies te weten.

— Tenminste, wanneer Miss Harriet niet nu al zegt, dat zij de koffer heeft opengebroken gevonden, want in dat geval doet het tijdstip er al heel weinig toe.

Het was een heldere, rustige stem, die de woorden gesproken had en iedereen wendde onwillekeurig de blik naar het open raam en naar het gedeelte van het terras, waar de gasten nog altijd als troepjes verschrikte schapen bij elkaar waren gedrongen.

Hale kreeg de spreker het eerst in het oog.

— Wie is die heer ? vroeg hij half-luid en een beetje in zijn wiek geschooten.

— Dat is graaf Palmhurst, mijnheer Hale, antwoordde Lord Carrington.

— Gelooft u niet, mylord, dat ik wel tot dezelfde conclusie zou zijn gekomen, ook zonder uw opmerking ? wendde de inspekteur zich tamelijk bits tot Raffles, die een paar passen dichterbij was gekomen.

— Misschien, misschien niet, antwoordde Raffles kalm. Zelfs de grootste geesten lijden wel eens aan een tijdelijke mentale inzinking. Ik wilde u alleen op weg helpen. Ik stel bijzonder veel belang in de zaak, ziet u.

— Ik wil u wel uw zin geven en daarom stel ik, voor ik Shotts weer laat komen, aan Miss Harriet de vraag, of zij om half negen, of misschien iets later, alles in orde heeft bevonden in de kamer van haar ouders.

— En bijvoorbeeld ook, hoe zij er binnen is gekomen, vulde Raffles aan, zonder zich druk te maken.

— Het ene vloeit uit het ander voort, hernam Hale korzellig. Als Miss Dickson de kamer zonder sleutel kon binnengaan, dan waren er natuurlijk voor haar onbevoegden geweest, dat begrijpt een klein kind. Zoudt u zo goed willen zijn, Lord Palmhurst, verder de ondervraging aan mij over te laten ?

Raffles deed een stap achteruit en zei hoffelijk :

— Ik heb er geen sekonde aan gedacht, inspekteur, mij met uw zaken te bemoeien. Het was goed bedoeld, geloof mij.

Hale bromde iets onverstaanbaars en wendde zich toen tot Harriet met de vraag :

— Hebt u de sleutel moeten gebruiken, miss ?

— Ja, mijnheer.

— Hoe kwam u daaraan ?

— Ik had er zelf een.

— Er waren dus twee sleutels ? vroeg de inspekteur snel.

— Het was de sleutel van mijn eigen kamerdeur en die paste ook op het vertrek van mijn ouders. Mijn kamer ligt er vlak naast.

— Mag ik weten wat u in de kamer ging doen ?

— Ik kwam er een boek zoeken, dat in een van de tassen van mama moest zitten en waaraan ik vanavond wilde beginnen.

— Door welke deur bent u weer weggegaan ?

— Door mijn eigen slaapkamer, die met een tussendeur in verbinding staat met het logeervertrek van papa en mama.

— Herinnert u zich of u de eerste keer uw sleutel in het slot hebt moeten omdraaien ?

— Ja, dat weet ik heel zeker.

— Maar toen u wegging hebt u toen die deur wel weer op slot gedaan ?

Tot zijn verwondering werd het jonge meisje nog wat bleker en zij scheen met zichzelf in strijd te zijn, toen zij haperend ten antwoord gaf :

— Ja, ik heb die deur weer op slot gedaan.

— En natuurlijk ook uw eigen kamerdeur?

— Natuurlijk.

— En u hebt niets verdachts opgemerkt?

— Absoluut niets. Ik weet zeker, dat de reiskoffer dicht was en dat de riemen er om waren aangehaald.

— Bent u niemand tegengekomen, daar in de buurt van de oude vleugel?

Verscheidene personen in het vertrek hadden opnieuw reden tot verbazing, toen het lang duurde, voor het meisje met gebogen hoofd en een beetje hees ten antwoord gaf:

— Nee, niemand.

— Beht u er heel zeker van? Bedenk u eens goed, drong Hale aan, terwijl hij Harriet scherp in het oog hield. Vergeet niet, dat het een bedrag van 30.000 pond sterling betreft.

Harriet wierp een snelle blik op haar vader en moeder en antwoordde toen kortaf:

— Ik heb niemand gezien.

— Bent u dadelijk naar beneden gegaan?

Weer moest er enige tijd verlopen voor Harriet ten antwoord gaf:

— Ja, dadelijk.

Op dat ogenblik werd de deur geopend en Shotts kwam binnen, een oud, in de dienst van zijn meester vergrijsd man, met een breed, goedig gezicht, dat op dat ogenblik begrijpelijke sporen van onrust vertoonde.

— Heeft mijnheer gebeld? vroeg hij zacht, terwijl hij Lord Carrington aanzag.

— Mijnheer Hale wilde je nog een paar vragen stellen, Shotts. Antwoord naar waarheid.

— Goede vriend, Miss Harriet Dickson verklaarde mij net, dat ze je vanavond op de eerste verdieping van de

oude vleugel op de gang ontmoet heeft. Is dat zo?

— Ja, mijnheer, antwoordde de bediende zonder aarzelen, maar klaarblijkelijk verwonderd.

— Weet je ook nog hoe laat dat was?

— Kwart voor negen, mijnheer.

— Hoe weet je dat zo precies?

— Omdat ik geen halve minuut tevoren, bij het langs lopen, op de grote staande klok in de hal had gekeken.

— Heb je met miss Harriet gesproken?

— Nee mijnheer, wij liepen elkaar gewoon voorbij.

— Wat deed je daar in de oude vleugel, om die tijd?

— Ik ging zorgen voor de warme grog op de kamer van generaal Shirlly, mijnheer. Hij is een oude vriend van mylord en hij is het gewend, om zo wat negen uur warm water en cognac op zijn kamer te vinden. Ook hij logeert in de oude vleugel.

Hale scheen door dit alles niet veel wijzer te worden en tamelijk kortaf zond hij de oude butler weer weg, die blijkbaar blij was van verdere onder-vraging te worden verschoond en snel weg ging, na een schuwe blik op Douglas Carrington te hebben geworpen.

Maar Raffles meende in de duisternis al enig licht te zien gloren, wat niet zo verwonderlijk was, daar hij zelf in de zaak een rol had gespeeld. Hij nam Brand bij de arm, voerde hem een stukje terzijde, naar de voet van het terras en zei fluisterend:

— Ik wil wedden, dat die Hale morgen aan de dag er een te pakken heeft. En natuurlijk de verkeerde.

— Hoe kun je er zo zeker van zijn, dat het de verkeerde zal wezen?

— Omdat ik vermoed wie de ware is.

HOOFDSTUK V

EEN STERKE TEGENPARTIJ

Raffles moest de volgende dag bekennen, dat hij zich in één opzicht althans vergist had, Hale had nog niemand gearresteerd.

Om de waarheid te zeggen, bevond de brave inspekteur zich in een uiterst onaangenaam parket. Hij vond zich hier geplaatst tegenover 'n aantal gasten uit de hoge kringen, edellieden, schatrijke industriëlen, geleerden en kunstenaars, en het viel wat moeilijk hun aan het verstand te brengen, dat toch een van hen de dader moest zijn.

Maar met Dickson was het ook lastig kersen eten en de bierbrouwer had er dan ook op aangedrongen, dat alle logeerkamers grondig zouden worden onderzocht evenals de bagage van de gasten.

Dat was een hele onaangename opdracht voor Lord Carrington, maar hij moest wel toegeven.

Het gevolg was, dat nog dezelfde avond een twaalfstal logeergasten tamelijk koeltjes afscheid namen, met het verzoek « de gevisiteerde bagage » aan hun adres te willen opzenden. En dat Dickson zelf niet vertrok, viel alleen hieraan toe te schrijven, dat hij het vaste besluit had genomen, niet weg te gaan voor de diamanten terecht waren.

Het hele huis werd dus grondig doorzocht, van zolder tot kelder, met uitzondering natuurlijk van de vertrekkenden van de familie Carrington en men liet geen enkele schuilhoek ondoorzocht. Ofschoon het bijna ondenkbaar was, dat de dader of daderes de tijd zou heb-

ben gevonden, de gestolen juwelen heel ver weg te brengen. Het stond nu immers vast, dat de diefstal moest hebben plaats gehad tussen kwart voor negen en tien uur.

Het onderzoek van de vertrekken van de bedienden had niet het minste resultaat opgeleverd en Lord Carrington was hen in eigen persoon gaan troosten over het feit, dat de politie hen zo in hun gevoelens gekwetst had.

Intussen bleven de juwelen zoek en van de dader was geen spoor te ontdekken.

Zo was de situatie omstreeks vier uur in de middag van de volgende dag, toen Raffles het park inwandelde, op het voetspoor van niemand anders dan Inez Garcia. De jonge vrouw was heel alleen en wandelde langzaam, gekleed in een wit sportcostuum, dat haar voortreffelijk stond, langs een breed zijpad, dat naar een rustieke bank liep, die op een verhevenheid stond en vanwaar men een heerlijk uitzicht had over een groot gedeelte van het park, de weelderige akkers en de monding van de Chelmer. Inez Garcia had nu de bank bereikt, stond een ogenblik stil en ging toen zitten.

Raffles bewonderde ondanks zichzelf het schone profiel, de donzige huid en de matte gelaatskleur van de knappe jonge weduwe. Toen kwam hij op zijn beurt langzaam dichterbij terwijl het zacht onder zijn voeten kraakte. Toen hij op nog maar tien passen afstand was, keek de jonge vrouw snel op en

staarde hem aan, maar het was duidelijk te zien, dat de uitdrukking van haar gezicht plotseling veranderde en teleurstelling verried. Raffles nam met een hoffelijke zwaai zijn hoed af en begon :

— Het is voor een man, die nog niet al te oud is, bedroevend en vernederend, wanneer hij moet constateren, dat men in zijn plaats eigenlijk iemand anders verwachtte, madame. Wilt u mij desniettemin veroorloven, 'n ogenblik met u te praten ?

— Ik zou u niet graag willen beletten, Lord Palmhurst, om hier op deze bank plaats te nemen. De zaak is echter...

— Dat ik over tien minuten of een kwartier die plaats waarschijnlijk zal moeten ruimen voor iemand anders, vulde Raffles glimlachend de zin aan, terwijl hij naast de jonge vrouw ging zitten.

Inez had nu even de wenkbrauwen gefronst en zei, terwijl haar stem een wat scherper klank kreeg :

— Alweer ? Wat praat gij toch, mylord ? Wie bedoelt u eigenlijk ?

— Madame, een oude wijsgeer als ik, die het leven van de beschouwende kant opvat, ziet zo terloops vele dingen, die anderen ontgaan, vele. Meer dingen, dan menigeen denkt. Mijnheer Douglas Carrington is een voortreffelijk cavaliër, een charmante jongen, met een grote toekomst en wij allen moeten natuurlijk hopen, dat die toekomst door niets bedorven zal worden.

— Waarom zegt u dat eigenlijk tegen mij, mylord ? Bedoelt u daar soms mee, dat ik zijn toekomst zou kunnen bederven ?

— Bewaar mij, madame, weerde Raffles verschrikt af. Zoiets zou ik niet graag beweren. Maar, nietwaar, men merkt het een en ander op, men hoort hier en daar fluisteren, men verneemt bijvoorbeeld, dat er sprake is van een huwelijk tussen Douglas Carrington en Harriet Dickson.

— Dat kind ? Lieve Hemel, ik geloof niet, dat hij zelfs maar een ogenblik aan

haar denkt.

— Intussen staat het vast, madame, dat hij wel aan haar gedacht heeft. Dat is zelfs niet eens zo lang geleden, voordat u hier kwam.

— Moet dat soms betekenen, mylord, dat ik de jongeman van haar heb afgetroggeld ? vroeg Inez bits. Ik moet u zeggen, dat u zich vrij veel aanmatigt.

— Ik heb mij nog niets aangematigd, madame, antwoordde Raffles kalm. Ik stel alleen maar belang in het jonge meisje, omdat zij oprecht veel van Douglas houdt en ik constateer een paar feiten en onder meer, dat Douglas haar erg genegen was, tot hij u ontmoette.

— Is het soms mijn schuld, dat hij mij prefereert boven dat blonde schaap ?

— Natuurlijk niet rechtstreeks, madame, want geen enkele vrouw kan gestraft worden omdat zij mooi is. Maar schoonheid kan verkeerd worden gebruikt, zij kan zelfs onder sommige omstandigheden misdadig worden. Zou ik u de vraag mogen stellen of u werkelijk van Douglas Carrington houdt ?

— Maar dat gaat toch te ver ! riep Inez Garcia nijdig uit. U praat met mij alsof u een schoolmeester, een biechtvader, een voogd, wat weet ik nog meer was.

— Nu, als het onderwerp u tegenstaat dan kunnen wij over iets anders praten, antwoordde Raffles kalm. Wat denkt u van de diefstal, hier in huis gepleegd ?

— Wat zou ik er van denken ? Ik geloof niet, dat zij de dief zullen vinden.

— De dief of de dievegge. En waarom denkt u dat niet, madame, als ik vragen mag ?

— Wel, er waren zoveel gasten. Iedereen kan het wel gedaan hebben.

— Daarin moet ik u gelijk geven. Maar van die gasten zaten bijna allen omstreeks de tijd, dat de diefstal gepleegd werd, in het park. Ik ken er echter een paar, die er niet waren. Het bleef even stil. De man en de vrouw op de bank keken elkaar niet aan en toch voelden beiden heel duidelijk op datzelfde ogenblik de vijandige spanning, die bij deze opmerking van Raffles tussen hen ge-

rezen was.

Inez Garcia was de eerste, die weer sprak. Haar stem klonk volkomen rustig, toen zij zei :

— Noemt u dat een criterium ? Dat kan toch moeilijk als bewijs gelden ? Ik zelf, bijvoorbeeld, was ook niet in het park om die tijd.

— Ja, madame, dat weet ik, zei Raffles rustig. Ik heb u omstreeks negen uur in de brede zijgang op de eerste verdieping van het oude gedeelte zien lopen...

— Toch waar ?

— Ja, en het was eigenaardig, geen volle minuut later kwam ik Douglas Carrington ook tegen. Maar hij zag mij niet, laat ik er dat dadelijk aan toevoegen. U moet weten dat ik juist op dat ogenblik liever niet gezien werd.

— Dat moet wel, want ik heb u ook niet gezien, zei Inez Garcia langzaam. Natuurlijk vergeeft men een vrouw haar nieuwsgierigheid en daarom durf ik vragen : Waarom wilde u zo graag ongezien blijven ?

— Madame, op die vraag zult u binnen enkele ogenblikken antwoord krijgen. Op één voorwaarde echter. Ik ben namelijk zelf buitengewoon nieuwsgierig uitgevallen en daarom zou ik zo graag willen weten, wat gij eigenlijk met de diamanten hebt uitgevoerd, die u uit de koffer van die arme mevrouw Dickson hebt gehaald ?

— Wat heeft dat te betekenen, mylord ? Is dat een grap ? Laat ik u dan zeggen, dat ik van dergelijke grappen niet gediend ben. Misschien houdt men daarvan in uw land, maar ik ben een Spaanse en ik...

— Welnee, madame, u bent evenmin een Spaanse, als ik een Spanjaard ben, zei Raffles bedaard. Uw haar is nu wel blauwzwart en ik maak u mijn compliment over de kunstbewerking, maar, het was nog geen zes jaren geleden rosblood. Kortom, Mary Sackett, je bent een Ierse en misschien ben je daarom niet bestemd tegen Engelse grappen. Zou je niet eens gaan zitten ?

— Graaf Palmhurst gaat zeker veel

naar de bioscoop ? Misschien wel een beetje te veel ?

— Weinig, madame, weinig. Ik ga wel eens naar de films zien, waarin ik een hoofdrol vervul en dan amuseer ik mij kostelijk. Maar u moet niet denken, dat dit mijn verstand heeft beneveld. Ik weet heel precies wat ik zeg. Het helpt u ook niets om het te ontkennen. Ik heb namelijk een gedeelte van deze ochtend besteed, om uw logeerkamer eens aan een grondige inspectie te onderwerpen. Helaas, de diamanten heb ik niet kunnen vinden, ondanks mijn ijverig zoeken, maar wel enige kleine aantekeningen en briefjes, ook een foto van een mij welbekend bendevoofd in een klein, geheim laatje van uw secretaire, een paar krantenuitknipsels en een prima soort haarverf. Toen heb ik mijn herinnering eens te hulp geroepen en het duurde niet lang of ik was waar ik wezen wilde.

De vrouw liet een sissend geluid horen en toen kwam het met moeite over haar bloedloze lippen :

— Een geheime detektive dus ? Niet, graaf Palmhurst ?

— Niet graaf Palmhurst, madame, en toch ook geen geheime detektive, antwoordde Raffles. U zult het later wel te weten komen wie ik ben. Nu doe ik u alleen het verzoek, wel zo vriendelijk te willen zijn, mij de gestolen juwelen ter hand te stellen.

De vrouw liet een schril lachje horen en zei :

— Wel, wel, wel. Een collega des. Wie had dat verwacht ? En wil je mij eens zeggen, beste vent, waarom je denkt, dat ik de juwelen gestolen heb ? Kun je het bewijzen ?

— Niet helemaal, maar toch misschien wel bijna. Waar de diamanten zijn weet ik niet, maar ze kunnen niet ver hier vandaan zijn. En waarom ik denk, dat jij het gedaan hebt, Mary Sackett, wel, ik redeneer uit het ongerijmde. Daar alle anderen het niet gedaan hebben, zo moet jij de schuldige wel zijn. Ik heb je omstreeks negen uur in de avond, met grote haast uit de

richting van het slaapvertrek van de Dickson's zien komen...

— Maar een minuut later kwam Douglas ook uit die richting! riep Inez zeggend uit. Welk bewijs hebt u dat ik de dievegge was en dat hij de schuldige niet is?

— Dat bewijst het gezond verstand, antwoordde Raffles schouderophalend. Denk je nu werkelijk, dat de zoon van een lid van een oud, adellijk geslacht, een jongeman die officier wil worden, zo onvergeeflijk dom zou zijn, dat hij een van de gasten van zijn vader gaat bestelen? Het is te dwaas om los te lopen.

— Ik geloof, dat ik een stommitieit heb begaan.

— Waardoor?

— Door toe te geven dat ik Mary Sackett ben.

— Maar, madame, dat hebt u helemaal niet toegegeven; u kunt het niet ontkennen, maar dat is een heel andere zaak.

— En u wilt mij niet zeggen wie u bent? U moet natuurlijk van de politie zijn.

— Ik herhaal dat ik dat toch werkelijk niet ben.

— Toch ook niet de echte graaf Palmhurst?

— Ook die niet.

— Maar, dan kon ik mij wel eens van je ontdoen, door je dadelijk aan Lord Carrington te verraden.

— Dan zou je inderdaad een eerste klas stommitieit begaan, zei Raffles schouderophalend. Ten eerste zou men je natuurlijk niet geloven, en ten tweede zou je dan je eigen ruiten ingooien, want ik zou op mijn beurt een boekje over je opendoen. Een ontkleuringsmiddelje zou je spoedig je eigen haarkleur teruggeven, men zou eens in het misdadigersalbum snuffelen, men zou het register met de vingerafdrukken eens nazien, en je zoudt geknipt zijn, lieve jongedame. Kom aan, Mary, waar zijn de diamanten?

— Je bent gek! zei de vrouw kortaf. Ik weet niet wat je bedoelt. Ik heb ze

niet. Ik weet niet waar ze zijn.

— Ik ben overtuigd, dat je liegt en dat je het wel degelijk weet, zei Raffles met stemverheffing. Nu, we zullen wel zien wie aan het langste eind trekt. Maar ik waarschuw je, Mary Sackett, houd op met dat geflirt met Douglas. Er is een meisje, dat veel van hem houdt en jij mag het geluk van die twee niet in de weg staan. Het stelen van een aantal diamanten kan ik je desnoods vergeven, al zou jij met de opbrengst zeker niet doen wat... wat iemand van mijn kennissen er mee zou doen, maar dat je willens en wetens het geluk verstoort van een meisje, dat je nooit een strobreed in de weg heeft gelegd, dat zou ik je nooit vergeven.

— Je schijnt heel veel belang in dat onnozele schaaft te stellen.

— Wel, ze is niet onnozeler dan jij was, toen je nog Mary Sackett heette, een schaaft is zij allesbehalve en ik stel niet meer belang in haar, dan in de dochter van iedere man, die even rijk is als Dickson. Ik verzeker je, dat ik niet met haar wil trouwen, dat ik het nooit gewild heb en dat mijn belangstelling van zuiver platonische aard is. Waar zijn de juwelen?

— Je verveelt me! riep Mary Sackett uit, terwijl zij opnieuw nijdig opsprong. Zoek ze wat mij betreft. En als je ze vindt, als je ze vindt, dan mag je ze houden ook.

— Top. Afgesproken.

— Maar je vindt ze niet, reken daar maar niet op.

— Dat is zoveel als een bekentenis.

— Ik beken niets. Trouwens, heb je getuigen van mijn bekentenis?

Voor Raffles antwoord kon geven, werd het struikgewas op nauwelijks enige voeten achter de rustieke bank met geweld opzij gebogen, er kraakten takken en Douglas Carrington stond voor hen, bleker nog dan gisteren, met een smartelijk vertrokken gezicht en ogen vol wanhoop. Zijn stem klonk dof en hij had blijkbaar moeite, de woorden uit te brengen, toen hij zei:

— Ja, Inez, die getuige is er. Wat ik

vermoedde, is nu zekerheid b'j mij geworden. Mijn God, hoe diep ben je gevallen en wat voor een vrouw ben je?

Daar Inez niets zei en hem half bevreesd, half uitdagend aankeek, wendde Douglas zich tot Raffles en vervolgde:

— Ik kan mij niet voorstellen, mijnheer, wie u bent en welke rol u hier eigenlijk speelt. U schijnt deze vrouw te kennen. Ik hoorde u haar net noemen bij een naam, die... de ware schijnt te zijn. Ik verzoek u, mij een ogenblik met haar alleen te laten. In ieder geval hebt u straks in mijn belang gesproken en dat weet de ene man in de andere te waarderen.

— Ik laat u alleen, mijnheer Carrington, zei Raffles kalm.

En op zachte toon voegde hij er aan toe, terwijl zijn stem een dringende, warme klank kreeg:

— Laat dit schepsel aan haar lot over, mijnheer Carrington. Geloof mij, zij is niet waard, dat een edelmoedig man zich voor haar opoffert. Uw geluk ligt elders.

Raffles verwijderde zich met vlugge passen en toen hij nog eenmaal omkeek, zag hij, dat Douglas Carrington met nauwelijks bedwongen drift, maar zeker met nog meer wanhoop en onder heftige gebaren tegen de jonge vrouw sprak, die blijkbaar ongeduldig toeluisterde en staande, met haar rieten wandelstokje, kuiltjes in het grind van het pad maakte.

HOOFDSTUK VI

HARRIET DICKSON

Aan de voorkant van het huis, in de buurt van het grote terras, trof Raffles Charles Brand aan, die zich schijnbaar uitstekend vermaakte met een partij tennis en hem de eerste ogenblikken helemaal niet zag. Raffles moest vlak bij het net komen, alvorens Brand hem in het oog kreeg. En daar hij aan de uitdrukking van Raffles'gelaat onmiddellijk merkte, dat er ernstige dingen waren gebeurd, maakte hij de set af door tweemaal achter elkaar de bal expres in het net te slaan, en gaf toen zijn partij gewonnen. Hij legde zijn racket weg, nam Raffles onder de arm en vroeg op zachte toon:

— Is er iets aan de hand?

— Hoezo?

— Dat meen ik op je gezicht te lezen.

— Dan heb ik eigenlijk een afkeuring verdiend, beste kerel. Want dat bewijst dat ik mijn gelaatstreken niet voldoende in mijn macht heb. Voor de rest heb je gelijk, er is inderdaad iets tamelijk ernstigs gebeurd.

De beide vrienden liepen en'ge tijd zwiingend naast elkaar voort, totdat zij een groot grasveld bereikt hadden, waar het onmogelijk zou zijn, hen te beluisteren.

— Je hebt zeker met haar gesproken? begon Charles Brand, zodra de beide vrienden in het midden van het gazon waren aangekomen.

— Ja!

— Bekende zij?

— Onee, dat n'et. Zij weet natuurlijk heel goed, dat niemand haar gezien heeft behalve ik, en ik zou er niet

graag een eed op doen, dat ik haar met de gestolen juwelen in de hand heb gezien.

— Hoe heb je toch eigenlijk ontdekt, wie zij werkelijk was? Hoe ben je op het idee gekomen, dat zij niet was voor wie zij zich uitgaf?

— O, dat was eigenlijk louter toeval. Vanochtend bij het tennissen, spande zij zich tamelijk sterk in en daarbij raakte haar haar gedeeltelijk los. Zij maakte het snel weer op, maar een beetje al te ruw en te vlug; er bleef een lange haar achter, die natuurlijk sterk afstak tegen de witte jumper. Zij kwam een ogenblik vlak bij mij uitrusten, druk babbelend met Douglas Carrington, de sluwe comediant die zij is. En ik kon dus het zwarte haar heel duidelijk waarnemen. Welnu, het ene uiteinde was, over een afstand van hoogstens enkele millimeters niet volkomen zwart, veel eer geel of rossig. Nu is het buitengewoon moeilijk, om zulk lang en dik haar volkomen bedrieglijk te verven, en in het opge maakte haar was dat onnozele kleine stukje natuurlijk volstrekt niet zichtbaar. Dat gaf mij de eerste schok. Ik herinnerde mij vervolgens hoe ze mij haastig was voorbijgelopen gisteravond en mijn wantrouwen was gaande gemaakt.

— En dat was natuurlijk meer dan voldoende, merkte Brand glimlachend op, die aandachtig had toegeluisterd.

— Dat kun je wel denken. Ik nam de eerste de beste gelegenheid te baat, om haar kamer eens heel goed te doorzoeken.

— En je vond er de diamanten? vroeg Brand haastig.

— De diamanten niet, maar iets wat in mijn ogen weinig minder kostbaar was: haar ware identiteit. Ik herinnerde mij nu veel zaken van vroeger en ik vond tenslotte ook haar naam: Mary Sackett.

— De befaamde Ierse avonturierster.

— En hotelrat.

— De houdster van een speelhuis. En als ik mij niet vergis ook de vrouw

van een Spaanse Grande.

— O, wat is zij al niet geweest? zei Raffles schouderophalend. Men dacht in Londen algemeen, dat ze zich in Zuid-Amerika ophield en zij heeft dan ook een paar jaren in Mexico gewoond en daar waarschijnlijk dat prachtige Spaanse accentje geleerd.

— Voor je verder gaat, Edward, verklaar mij dit eens: als zij werkelijk de juwelen gestolen heeft, hoe komt het dan, dat je ze niet vond in haar kamer?

— Omdat ze daar niet waren.

— Goed en wel, maar ze is het huis niet uit geweest en ze heeft dus ook niet de tijd, noch de gelegenheid kunnen vinden, de buit ergens te verstopten.

— Die gelegenheid moet zij gehad hebben, antwoordde Raffles. Het kan niet anders. Kom, laten wij eens logisch redeneren. Er worden hier in huis juwelen tot een heel groot bedrag gestolen. Het blijkt, dat zich hier een hele gevaarlijke dievegge ophoudt, onder een zekere vermomming. Ik kom die dievegge een kwartier voor ik zelf het vertrek binnenga, waar zij de buit moet bevinden, op de gang tegen. Zij heeft erg veel haast. Wees nu zo goed en vertel mij eens wie de diefstal anders kan hebben gepleegd?

— Maar je kwam Douglas Carrington ook tegen en die had ook grote haast, merkte Brand op.

— Die jongeman komt natuurlijk helemaal niet, in aanmerking. Hoe zou hij? Stel je voor: de zoon des huizes, een edelman, die als militair tot dusverre een onberispelijk leven heeft geleid en die zou een gast in het huis van zijn vader beroven? Het is te gek om er een ogenblik bij stil te staan.

— Het is wel eens meer voorgekomen, hield Brand vol.

— Ik ontken het niet, maar niet onder zulke omstandigheden. Nee, ik ben er vast van overtuigd, dat zij en niemand anders de juwelen heeft gestolen. Maar nu kom ik aan het ergste en ik wil je verklaren, dat ik mij eigenlijk

niet helemaal veilig voel hier.

— Waarom?

— Omdat Douglas Carrington ongelukkigerwijs ons gesprek heeft afgebroken.

— Heb je je ware naam genoemd?

— Dat gelukkig niet, maar iemand, die zijn verstand heeft, moet uit mijn opmerkingen wel hebben begrepen, dat ik onmogelijk de persoon kan zijn, voor wie ik mij uitgeef.

— Waarom denk je dat?

— Wel, ik stelde haar eenvoudig voor mij de juwelen te overhandigen.

— Misschien heeft hij je wel voor een detektive gehouden.

— Dan zou hij bijzonder fantastisch zijn ingesteld. Sinds wanneer verschijnen er detektives ten tonele, nog voor de misdaad gepleegd wordt?

— Maar dan is je toestand hier tamelijk gevaarlijk, Edward, antwoordde Brand en zijn blikken gingen ongerust naar het grote huis, waarvan de rode bakstenen torens zichtbaar waren boven het groen van de hoge bomen.

— Zover zijn we nog niet, antwoordde Raffles kalm. Je moet toch inzien, dat ik hier onmogelijk kan weggaan, voor mijn taak verricht is.

— Welke taak dan?

— Vraag je dat nog? Ik had het voorzien op de juwelen van die berkoening, men heeft ze mij voor de neus weggekaapt, die «men» is een vrouw, denk je dat ik mij die vernedering kan laten welgevallen?

— Maar je weet absoluut niet waar ze zijn.

— Ik weet het niet, maar ik kan het te weten komen. Eenmaal moet zij hier toch vertrekken en ik zal haar goed in het oog houden, dat verzeker ik je. Als het nodig is, zal graaf Palmhurst verdwijnen en hij zal terugkeren als een tuinman, een paardenknecht, een verstrooide professor, wat komt het er op aan. En in die tijd draag ik jou het toezicht over die vrouw op.

— Het loopt verkeerd af, als ik mij niet sterk vergis.

— Het hoeft absoluut niet verkeerd

af te lopen, als wij snel en vastberaden handelen, hernoem Raffles. In ieder geval hebben wij het grote voordeel, dat wij weten wie zij is.

— Waarom laat je haar niet dadelijk arresteren?

— Omdat dat wel de grootste stommitelt zou zijn, die ik op het ogenblik zou kunnen begaan. Ik zou dan handelen als de boer, die de kip opensneed, die de gouden eieren legde. Zij zou eenvoudig zwijgen over de plek, waar zij de juwelen heeft verstopt, al was het maar uit wraakzucht. Nee, zij is meer voor mij waard op vrije voeten, zoals de zaken nu staan en dat weet het cannille zelf heel goed.

— Wat kan Douglas Carrington gisteravond op de gang hebben gedaan, in de oude vleugel?

— Die vraag heb ik mij zelf ook al gesteld, Charles en ik geloof, dat ik er nu het antwoord op weet. De jongen was smoorverliefd op Inez, alias Mary, hij is haar waarschijnlijk gevolgd, maar hij moet haar uit het oog hebben verloren, wat niet zo verwonderlijk is in dit reusachtige huis en toen hij haar weer terugzag, kwam zij waarschijnlijk juist uit de kamers van de Dicksons. Hij is haar gevolgd en wat er toen eigenlijk gebeurd is, ligt nog een weinig in het duister; maar dit staat vast, dat Douglas naderhand zelf in de kamer van Dickson is gekomen en daar zijn vermoedens bevestigd heeft gezien, toen hij de koffer open en het juwelenkistje leeg vond. Maar nu ga ik naar huis terug en naar mijn kamer, het is noodzakelijk, dat ik enige maatregelen neem met het oog op de komende dingen. Ik ben niet zo dwaas om te denken, dat ik hier volkomen veilig ben en wij moeten zorg dragen voor een behoorlijke aftocht, zonder door de vijand te worden lastig gevallen, zoals het in de oorlogscommuniqués luidde.

— En ik?

— Wel, jij kon wel eens de kant van de rustieke bank in het park uitgaan. Wie weet wat er daarginds voorvalt.

als die jongen zich door zijn teleurstelling en zijn woede laat meeslepen. Alles zou misschien bedorven kunnen worden, als er een scène wordt gemaakt, want dan zal Lord Carrington geen ogenblik aarzelen aan die « ongewenste vreemdelinge » duidelijk te maken dat zij verdwijnen moet. Laten wij zeggen, dat wij elkaar over een uur in mijn kamer terugvinden, natuurlijk tenzij er onverwachte dingen mochten gebeuren.

De beide mannen drukten elkaar de hand en gingen ieder huns weegs.

Terwijl Brand om het huis heenliep, ging Raffles aan de voorkant binnen, na nog even naar het spel te hebben gekeken, waarbij Harriet Dickson miste en liep toen de grote hall binnen.

Het allereerst viel zijn oog op de stoere agent van politie, die daar rustig, met over elkaar geslagen armen op een bank zat. Hij keek de man een ogenblik vragend aan, kwam toen glimlachend op hem toe en vroeg :

— Wat zit je hier op wacht, goede vriend ? Ben je als huisbewaarder aangesteld ?

— Dat scheelt niet veel, mijnheer. Ik moet hier blijven en met mijnheer King samen oppassen, dat er geen stuk het huis uitgaat, geen tasje, geen koffer-tje, voor wij het grondig onderzocht hebben.

— Nu, dan wens ik je veel succes toe. Raffles knikte de man vriendelijk toe en ging de brede trap op, terwijl hij voor zich heen mompelde :

— Dat ziet er nu, eigenlijk gezegd, minder aangenaam uit. Ik hoop, dat die bewaking niet duurzaam zal zijn. Want als ik de juwelen eenmaal in mijn handen heb, hoe krijg ik ze dan ongemerkt het huis uit ? Nu, dat is een zaak van later zorg.

Hij bereikte de eerste verdieping, sloeg rechtsaf en kwam in dat gedeelte van het huis, waar zijn logeerkamer lag. Hij ging er binnen, zo zacht als hij dat steeds gewend was en hij had juist de deur gesloten, toen zijn aandacht werd getrokken door een licht gerucht

boven zijn hoofd. Het was alsof men in de kamer daarboven een meubel verplaatste. Raffles richtte de blik naar het plafond en mompelde :

— Zijn ze nog altijd aan het doorzoeken van de kamers ? Maar, hierboven is toch de kamer van Douglas Carrington. En hij is op het ogenblik in het park. Daar moet ik toch eens het mijne van hebben.

Hij deed de deur voorzichtig weer open, deed haar zonder enig leven te maken dicht, besteeg de trap en bereikte het grote portaal van de tweede verdieping. Hij kende het huis zo goed, ondanks de uitgestrektheid daarvan, dat hij geen ogenblik behoefde te aarzelen. Hij volgde een brede gang, zonder iemand tegen te komen en stond stil voor een zware deur van eikenhout.

Dat was de deur van de kamer van Douglas. Hij bukte zich, bracht zijn oog voor het sleutelgat en had moeite een uitroep van verbazing te onderdrukken.

Want daar binnen was Harriet Dickson bezig met koortsachtige haast de hele kamer grondig te doorzoeken. Zij had de kussens van het bed opgetild en legde ze nu juist zeer zorgvuldig weer recht. Daarna liep zij naar een fraai bureau, trok alle laden open, die niet op slot waren, doorwoelde ze haastig, sloot ze weer, keek in een sigarenkastje, dat tegen de wand hing en zocht in de zakken van enige keurig opgehangen kledingstukken. En dat alles met vingers, die trilden van opwinding, met een doodsbleek gezichtje en met grote, doodelijk verschrikte ogen.

Raffles begreep als bij ingeving, dat hier een nieuw bedrijf van de tragikomedie een aanvang had genomen. Hij overtuigde zich, dat er zich niemand in dit gedeelte van het huis bevond, opende behoedzaam de deur en deed deze weer geruisloos achter zich dicht. En met zachte stem, een glimlach op de lippen, vroeg hij :

— Kan ik u soms bij het zoeken helpen, miss Harriet ?

Het meisje had een lichte kreet van

schrik geslaakt en stond daar nu midden in het vertrek, de kleine handen op het hart gedrukt, terwijl zij Raffles ontsteld aanstaarde, niet in staat om een woord uit te brengen. Maar eindelijk stamelde zij, terwijl haar bleek gezichtje plotseling vuurrood werd :

— Mijnheer... mylord... ik kwam hier...

— Ik begrijp het heel goed, miss, u kwam hier om naar de gestolen juwelen te zoeken, vulde Raffles bedaard de zin aan. U hoeft niet zo te schrikken, ik zie nu, dat ik het bij het goede einde heb. Wilt u mij niet zeggen, miss, waarom u denkt, dat de juwelen hier moeten zijn ? Gij weet toch wel, welke kamer dit is ?

— Dat weet ik, mylord, antwoordde Harriet en de bloes op haar ronde wangen werd nog dieper.

— Maar waarom denkt u, dat de juwelen juist hier zijn ?

In plaats van te antwoorden, viel Harriet op een stoel neer, begroef het gezicht in de handen en barstte in snikken uit.

Raffles was met een paar stappen bij haar, streelde haar zacht over het haar en zei op de toon van een vader, die zijn kind troost :

— Huil toch zo niet, miss Harriet. Ik geloof werkelijk, dat alles nog goed zal komen. Maar ik geloof, dat u zich ver-

gist, als u denkt dat de juwelen hier zijn, ja, daar ben ik bijna zeker van. Als u mij eens in vertrouwen nam ? Ik weet van de zaak méér dan u wel denkt, méér dan alle anderen. Waarom hebt u gisteravond bij het verhoor gejokt, toen inspekteur Hale u vroeg, of gij gisteravond niemand op de gang had ontmoet, toen gij uw boek kwam halen ?

— Ik heb niet gelogen, antwoordde het jonge meisje zacht en met een uitdrukking van vrees op haar gezicht. Ik heb immers gezegd, dat ik Shotts op het portaal ontmoet had.

— Shotts sprak ook niet de waarheid ! antwoordde Raffles streng. Hij deed het om bestwil, maar ik weet nu, dat hij loog. Hij aarzelde eerst en toen zei hij, dat hij niemand had gezien. Hij loog evengoed als u, want Shotts, zowel als u, hebben Douglas Carrington bij de kamer van uw ouders gezien, zij hebben hem zelfs daar misschien wel zien binnengaan.

Raffles was een te goed mensenkenner, om niet onmiddellijk te zien, dat zijn vermoedens gegrond waren. Harriet had het hoofd opgeheven, keek hem met haar grote kinderogen enige ogenblikken onderzoekend aan en plotseling begaven haar krachten het. Snikkend kwam het over haar trillende lippen :

— Het is waar, ik heb hem de kamer zien uitkomen.

HOOFDSTUK VII

ONBAATZUCHTIGE LIEFDE

Het bleef enige ogenblikken stil na deze bekentenis. Toen hief Harriet met een smekend gebaar de handen op en vroeg op fluisterende toon :

— U zult er toch niets van zeggen, mylord. U zult mij toch niet verraden ?

— Ik zal u niet verraden, miss Harriet, antwoordde Raffles zacht. Ik zal het des te minder doen, omdat u zich vergist. Douglas nam de juwelen niet weg. Hoe hebt u dat toch een ogenblik kunnen geloven ?

— Hij nam ze niet weg ? stamelde Harriet, alsof zij de omvang van die woorden niet dadelijk begreep. Maar, ik herkende hem ; hij kwam uit de kamer van mijn ouders, heel bleek, heel opgewonden.

— Dat is ook zo, dat weet ik.

— Weet u dat ? Hoe kunt u dat weten ? Was u daar dan ?

— Ik was daar, miss Harriet. Nee, u behoeft mij niet zo ontgaan aan te kijken, ik nam de juwelen niet weg.

Iemand anders deed het, maar dat zult u later wel horen. Dus daarom hebt u gezwegen en de waarheid omzeild, toen Hale u ondervroeg?

— Ik houd van Douglas.

Het waren maar weinig woorden en toch, hoeveel verklaarden zij niet.

— En u bent hier gekomen, denkende dat u de juwelen zou kunnen vinden, om die dan tersluiks weer naar het vertrek van uw ouders terug te brengen?

— Zo is het, mylord. O, wat slecht van mij, wat vreselijk slecht, om te denken, dat hij het gedaan had. Maar ik kan ook niet meer goed denken in de laatste tijd. Ik vermoedde, dat hij... om die vrouw... die slechte vrouw...

Zij ging niet verder, maar bedekte het bleke gezichtje met de handen.

— Ik begrijp wel wat u bedoelt, miss Harriet, zei Raffles op dezelfde zachte, bijna vaderlijke toon. U bent bang geweest, dat Douglas tot iedere prijs veel geld wilde hebben, om des te beter het hart van die vrouw te kunnen winnen. Nu, ik kan u in een ander opzicht gerust stellen; het zal niet lang meer duren, voor hij voorgoed met haar gebroken zal hebben.

Het meisje vouwde de handen met een aandoenlijk gebaar en haar ogen stonden nog vol met tranen, maar glansden niettemin van een blijde hoop, toen zij met een bevende stem vroeg:

— Gelooft u dat werkelijk, mylord? Hoe kunt u dit alles toch weten?

— Dat zal u later wel duidelijk worden, miss Harriet, antwoordde Raffles ernstig.

— Denkt u, dat die vrouw oprecht van hem hield?

— Absoluut niet. Zij is geen vrouw daartoe, antwoordde Raffles onmiddellijk.

— Maar... zij was gisteravond in zijn kamer, hier! stamelde Harriet en opnieuw overtoog een blos haar wangen.

Raffles keek verrast op.

— Is zij gisteravond hier geweest? Weet u dat zeker?

— Ik heb haar hier zien binnengaan.

— Wanneer was dat? vroeg Raffles

snel. Was het voor u Douglas uit de kamer van uw ouders hebt zien komen?

— Ja, ongeveer tien minuten eerder. Ik moet bekennen, dat ik radeeloos jaloers was, ik geloof, dat ik haar had kunnen wurgen. En daarom bleef ik in de oude vleugel Douglas en haar belooeren. O, dat ik dat heb kunnen doen.

— Het is heel menselijk, miss Harriet, zei Raffles eenvoudig. Wie liefheeft, die is bij voorbaat verontschuldigd. U houdt zeker nog veel van Douglas?

— Ik kan hem niet missen, mylord. Hij is alles in mijn leven, antwoordde het meisje zacht.

— Nu, dan ben ik er vast van overtuigd, dat alles nog in orde zal komen.

— Gelooft u dat echt? O, u bent een engel, mylord!

Zij had de hand van Raffles gegrepen en zei met een klank van aandoenlijke dankbaarheid in haar stem:

— Ik zal nooit vergeten, hoe gelukkig u mij met die woorden gemaakt hebt, mylord. Ik dank u.

Raffles maakte zijn hand snel weer vrij. Hij was wat bleker geworden en zei nu bijna streng:

— U moet mij niet bedanken, miss Harriet, daar is absoluut geen reden voor. Wacht, tot het scherm over het laatste bedrijf is gevallen. Maar nu moet u dadelijk de kamer uit. En u mag van geluk spreken, dat niemand anders u hier in deze kamer heeft aangetroffen.

— De juwelen zijn dus bepaald niet hier, mylord?

— Of zij niet hier zijn? Misschien toch wel. Maar, dan heeft Douglas ze toch niet hier gebracht, Nee, vraag mij nu niets meer, spreek met niemand een woord over ons onderhoud en wacht rustig de loop der gebeurtenissen af. Ik ben niet jong meer, ik heb enige ervaring op het gebied van menselijke hartstochten en ik geloof u te mogen verzekeren, dat uw hartewens binnenkort in vervulling zal gaan. Beschouw het als een korte dwaling van Douglas. Hij had u vroeger lief en hij zal u weer

liefhebben. En vergeef hem. Want er zijn maar heel weinig mannen, die in staat zijn weerstand te bieden aan de verleiding, als zij zich voordoet in de gedaante van een vrouw als Inez Garcia. Dat zult u later beter begrijpen. En ga nu.

Raffles duwde het meisje met een zachte drang het vertrek uit, na zich te hebben overtuigd, dat de weg vrij was en begeleidde haar een eindweegs, over de gang, tot aan de trap. Hij overtuigde zich, dat zij de trap helemaal afging, keerde toen dadelijk op zijn schreden terug en ging het vertrek van Douglas Carrington opnieuw binnen. Hij sloot de deur, bleef een ogenblik in gedachten staan, sloeg zich het voorhoofd en mompelde :

— Dat een jong, onschuldig ding als Harriet Dickson mij op dat idee moest brengen. En toch, hoe lag het niet voor de hand. Wel zeker, de vertrekken van de heer des huizes, van zijn vrouw en van zijn zoon, zouden natuurlijk nooit worden doorzocht, dat begreep die sluwe bedriegster heel goed. En zij heeft gebruik gemaakt van de korte afwezigheid van Douglas, om hier haastig de buit te verstoppen en waarschijnlijk goed te verstoppen, anders had Harriet de juwelen wel gevonden. Toen is zij natuurlijk dadelijk weer weggegaan zonder zijn terugkomst af te wachten en Douglas heeft niet anders kunnen denken, of zij heeft gelegenheid gehad, de juwelen in veiligheid te brengen en ergens anders te verbergen. Toch moet hij nog tot op het laatste ogenblik gehoopt hebben, dat hij zich bedrogen had en dat niet zij maar een ander de diefstal had gepleegd, tot het gesprek, dat hij net heeft afgeluisterd, hem de ogen heeft geopend. Nu, wij zullen eens zien of mijn speurtalent niet beter ontwikkeld is dan dat van dat verliefde jonge ding.

Raffles begon zijn onderzoek met een spoed en grondigheid die menig detective hem zou hebben benijd. Hij hield nu en dan op om te luisteren, maar het was duidelijk dat op dit uur van de

dag niemand in dit gedeelte van het huis kwam. King, die nog altijd ijverig aan het zoeken was, zou er zeker niet aan denken, naar de kamer van Douglas te komen. Raffles begreep heel goed, dat hij zich toch moest haasten, want nu Mary Sackett zich in het nauw gedreven wist, zou zij zeker de eerste de beste gelegenheid te baat nemen, om zich van de juwelen meester te maken.

Aan het bureau schonk Raffles nauwelijks aandacht. Hij begreep wel, dat de pseudo Spaanse niet zo dom zou zijn geweest, juwelen te verstoppen in een meubel, dat ieder ogenblik van de dag gebruikt kon worden en waarvan bovendien vele laden gesloten waren.

Raffles doorzocht nu het hele vertrek, opende de kleerkast, keek aan de onderkant van het bed, draaide de stoelen om maar vond niets.

Hij maakte een ongeduldig gebaar en bromde :

— En toch moeten zij hier zijn. Het kan niet anders. Vandaag kan zij nog geen gelegenheid hebben gehad, ze hier weer weg te halen. Zij was natuurlijk van plan rustig af te wachten tot de lucht weer zuiver was.

Hij keek even rond en liep toen snel toe op een deur, dichtbij een van de ramen. Hij opende de deur en keek in een grote badkamer. De wanden waren betegeld, de kuip stond bijna een decimeter van de vloer, als enig meubel stonden er een paar rieten stoelen en Raffles wilde het vertrek alweer verlaten, toen hij zich bedacht en op de grote wandgeizer toetrad.

Hij trok er een stoel bij, ging daarop staan en lichtte het deksel van de geizer op. Hij stak zijn arm in het toestel en bijna dadelijk greep zijn hand een voorwerp, dat hij haastig oplichtte. Het was een zakje van plastic, stevig dichtgesnoerd, zodat er geen druppel water bij kon.

Raffles schudde het zakje even, en glimlachte. Hij maakte het koord los en opende het zakje. Het bevatte de diamanten, de ringen, het prachtige hals-

snoer en de diadeem van Mevrouw Dickson.

— Heel slim. Daar zou men niet zo gauw op gekomen zijn. Ze heeft dat alles van tevoren prachtig berekend, mompelde Raffles voor zich heen, terwijl hij het zakje weer dichtbond en in zijn zak liet glijden.

Hij deed vlug en zacht het deksel weer op de geizer, verliet de badkamer, deed ook daarvan de deur weer dicht en stond even later op de gang, na zich nogmaals te hebben overtuigd, dat niemand hem had kunnen bespieden.

— Nu ben ik toch wel nieuwsgierig naar het gezicht, dat Mary Sackett of te wel Inez Garcia zal trekken, als zij tot de ontdekking komt, dat het nest leeg en de vogel gevlogen is. Ik durf mij niet aan een voorspelling wagen, maar ik geloof toch wel, dat op dit ogenblik mijn kansen niet kwaad staan. Ik heb de troeven in handen en als ik niet al te slecht speel, dan vermoed ik dat ik dit spelletje wel zal winnen.

Heel tevreden over zichzelf en met de hele wereld, een toestand, waarin hij zich niet al te dikwijls bevond, daalde Raffles haastig de trap weer af en ging zijn eigen logeerkamer binnen.

Hij dacht er echter niet aan, de juwelen in zijn bagage te verbergen, daar niemand kon zeggen, of er niet opnieuw een huiszoeking kon plaats vinden. Raffles vergenoegde er zich dus mee, een lichte overjas en zijn hoed uit de kleerkast te halen en even later had hij onopvallend het herenhuis verlaten.

Hij richtte zijn schreden naar het park, verliet dit door een weinig gebruikt hek en volgde een smal zandpad, dat hem naar een van de mooiste plekjes bij de zeearm bracht, maar op dit ogenblik volkomen verlaten was.

Raffles liep door tot dicht bij de oever, overtuigde zich, dat men hem op deze plek onmogelijk kon zien, beschut als hij aan alle kanten was door dicht strukgewas en maakte toen snel, met behulp van een sterke, droge tak een gat in de grond aan de voet van een statige eik, waarin hij het zakje met

zijn kostbare inhoud liet vallen, waarna hij het gat weer met aarde vulde en er een zware ronde steen oprolde.

Hij wiste de sporen van die arbeid snel en handig uit, aanvaardde de terugweg en ging aan de voorkant het kasteel weer binnen, ongeveer drie kwartier nadat hij het had verlaten en juist toen Shotts op het punt stond, uit alle macht op de Japanse gong in de hall te slaan, ten teken dat de gasten zich voor het diner moesten gaan kleden.

Raffles kwam halverwege de monumentale trap Brand tegen, die hem een knipoogje gaf, hem haastig terzijde trok en hem toefluisterde :

— Goed dat je bent teruggekomen, de zaken marcheren slecht.

— In welk opzicht ?

— Ik ben eens gaan kijken in de buurt van de rustieke bank, zoals je me had aangeraden en ik ben getuige geweest van een scène, die geen kwaad figuur zou hebben geslagen in een melodrama.

— Tussen hem en haar ?

— Precies. Het is tot een uitbarsting gekomen, zij heeft hem getart, hij heeft tenslotte zijn koelbloedigheid verloren...

— Die is hij al een week kwijt.

— En hij heeft haar gezegd, dat ze onmiddellijk het huis moest verlaten.

— Waar is zij nu ? vroeg Raffles verschrikt.

— O, ze denkt er, geloof ik, niet aan om weg te gaan. Zij zegt, dat hij hier niets te bevelen heeft en dat zij alleen op verzoek van zijn vader zal heengaan.

— Dat noem ik brutaal. En waar is Douglas ?

— Die is op zijn kamer om zich voor het diner te kleden.

— Gelukkig !

— Waarom gelukkig ?

— Omdat zij nu niet binnen kan komen.

— Wat zou dat dan ?

— Dat zou, dat zij de gestolen juwelen in zijn slaapkamer verborgen had.

HOOFDSTUK VIII

WIE HET LAATST LACHT...

Brand stond Raffles een ogenblik verbluft aan te kijken en barstte toen uit :

— Houdt je me voor de gek ?

— Met ernstige zaken als juwelen ten bedrage van 30.000 pond, maak ik geen gekheid. Het is de zuivere waarheid en als je een bewijs verlangt : ik heb de juwelen omstreeks een uur geleden zelf gevonden.

En in korte woorden vertelde Raffles fluisterend aan Brand, wat er was gebeurd. De jongeman luisterde verbaasd toe en zei, toen Raffles klaar was :

— Die afloop had ik niet verwacht. Wat doen wij nu ?

— Toebereidselen maken om zo gauw mogelijk te vertrekken. Maar ik ga niet weg, voor dat gevaarlijke canaille het veld heeft geruimd en hier niet langer staat als een hinderpaal voor het geluk van een jong, onschuldig meisje. Als zij niet gauw maakt dat zij wegkomt, dan zal zij het aan zichzelf hebben te wijten, als er klappen vallen. Maar voor wij van elkaar gaan, zorg dat alles klaar is voor een overhaast vertrek en voor alles : laat de slaapkamer van Douglas geen ogenblik onbewaakt blijven. Overtuig je of hij er nog is, laat hem kalm vertrekken, maar blijf daar voor de deur staan, totdat ik Shotts voor een deel in het geheim zal nemen en hem opdracht zal geven, de wachtpost van je over te nemen. Ik durf wel zweren, dat die goede trouwe kerel, die ook al zo dom is geweest, zijn meester te verdenken haar eerder zal dood slaan, dan toe te staan, dat zij het vertrek betreedt. Nu, de kaarten zijn gegeven daar begint de laatste rob-

ber.

En haastig liep Raffles verder. Maar op de eerste verdieping wachtte hem een andere tweede ontmoeting, van totaal andere aard. Toen hij zich naar zijn kamer wilde begeven, zag hij juist, hoe Mary Sackett langzaam de trap afdaalde, het gezicht van woede en haat vertrokken, de vuisten gebald.

— Zo... zo... dus die heeft al bot gevangen, mompelde Raffles voor zich heen. Zij heeft de juwelen stil van de kamer willen halen, om dan als een haas te verdwijnen, maar de lucht is nog niet zuiver.

Op hetzelfde ogenblik zag de dievege Raffles voor zijn kamerdeur en kwam zonder zich te bedenken, naar hem toe.

— Is dat jouw werk, mooie meneer ?

— Waar spreekt u over, schone dame ? was de wedervraag van Raffles.

— Wat vraag ik je ook ; jij bent de oorzaak van dit alles en reken er maar op, dat ik het niet zo gauw zal vergeten. Wij zullen elkaar nog wel eens terugzien. Ze wijzen me de deur, versta je. Ze willen, dat ik dadelijk vertrek, die trotse adellijke hansen. Maar ze kennen me nog niet en jij ook niet, graaf Palmhurst, of wie je anders moogt wezen. Zeg mij eens : geloof je dat je het bewijzen kunt, dat ik die mooie steentjes gestolen heb ?

— Nee, dat geloof ik niet.

— Aha, daar heb ik je ! riep de vrouw op een triomfantelijke toon. Hebben ze de juwelen in mijn kamer gevonden, in mijn kleren ? Nee, nietwaar ? Nu, dan zullen wij toch eens zien wie aan het langste eind trekt.

— Ik ben er zelf buitengewoon

nieuwsgierig naar, madame, zei Raffles hoffelijk. En ik weet niet hoe het komt, ik kan mij toch bijna niet voorstellen, dat de ondeugd zou zegevieren, tenminste niet de ondeugd die naar de naam Mary Sackett luistert ?

Hij ging een stap dichtër naar haar toe en vroeg zacht :

— Weet je wel, dat er nog politie in huis is ?

— Dat weet ik. Wat zou dat ? Denk je, dat ik soms bang voor die detektive ben ?

— Ben je dat niet ? Denk je niet dat je een onaangenaam ogenblik zou beleven, wanneer ik die detektive eens vertelde wie je werkelijk was ?

— En geloof je dan soms, als er niet zwijgen en het niet zou uitschreeuwen, dat je mij om de juwelen gevraagd hebt.

— Schone dame, ik vrees dat men u zou uitlechen, antwoordde Raffles rustig. Ik zou natuurlijk kunnen beginnen met het te ontkennen, als er niet toevallig een getuige bij ons gesprek tegenwoordig was geweest. Maar wat steekt daar achter ? Ik kan toch heel goed voorgeven, dat ik een soort amateur-detektive ben, die het zich tot taak had gesteld, de dievegge te ontdekken of de dief ?

— En denk jij, dat iemand dat zou geloven ? riep Mary Sackett op woeste toon.

— Denk jij, dat men eerder zou geloven, dat ik niet graaf Palmhurst ben en hun maar wat op de mouw wilde spellen ? Komaan, gebruik je verstand, Mary Sackett. Ik wil mij zelf absoluut niet op een voetstuk plaatsen, maar je moet toch zelf inzien, dat men waarschijnlijk eerder geloof zal hechten aan iemand van mijn rang en stand, dan aan een dame, die haar haar verft en een valse naam opgeeft, die een paar veroordelingen achter de rug heeft en waarschijnlijk nog minstens een even groot aantal voor de boeg. Wat lijkt je ?

— Maar Douglas heeft gehoord, hee je zei, dat je niet graaf Palmhurst was.

— Een valstrik, madame, een valstrik, om er jou in te vangen. Ik herroep alles, ik zeg, dat ik je fabeltjes vertelde en men zal mij geloven. Waarom zou men ook niet ? Heb ik de juwelen soms in mijn bezit ?

— Nog niet, maar wie weet waar je nog toe komt.

— U hebt mijn geheimste gedachten geraden, madame. Inderdaad, dat kan niemand weten. Maar wat loopt u hier eigenlijk rond ? Zou u niet liever naar de eetzaal gaan ?

— Geloof jij soms, dat ik mij hier met schande laat weggagen, omdat die ingebeelde gek, die Douglas Carrington, dat zo wil ? Nooit. Zijn vader heeft mij uitgenodigd, zijn vader is hier de baas en alleen als hij zegt, dat ik moet gaan, zal ik gaan, maar niet eerder.

— Jawel, ik geloof dat ik je gedachtengang wel kan volgen, Mary Sackett, zei Raffles kalm. Je zou hier natuurlijk nog graag een paar dagen willen blijven.

— Waarom denk je dat ?

— Wel, je moet toch de buit in veiligheid brengen.

De Gentleman-Inbreker en de dievegge keken elkaar een ogenblik strak aan.

Het was alsof zij elkaars krachten wilden meten. Toen ging Raffles langzaam verder, met de nadruk op ieder woord :

— Als ik jou was, Mary Sackett, dan ging ik dadelijk weg, nog deze minuut. Douglas heeft je er gelegenheid toe gegeven ; maak er gebruik van.

— Ik doe het niet.

— Dan moet je zelf maar de gevolgen dragen, maar je zet geen voet in de kamer van Douglas.

— Wat moet dat betekenen ? Wat wil je daarmee zeggen ?

— Ik geloof dat mijn woorden maar voor één uitleg vatbaar zijn ; ik vermoed, dat je de juwelen in zijn kamer verborgen hebt.

De ogen van de vrouw fonkelden als die van een roofdier, toen zij op dezelfde toon herhaalde :

— Vermoedt je dat ? Zo... zo... En nu denk je, dat je mij al mijn troeven uit handen hebt geslagen, nietwaar ?

— Iets dergelijks, madame.

— Je wilt me beletten om die kamer binnen te gaan ?

— Tot iedere prijs. Trouwens, je kunt het al niet meer, al zou je willen. Ik heb al maatregelen genomen.

Mary Sackett was lijkwit geworden en stotterde van woede, terwijl haar stem een krijgende klank had, toen zij uitriep :

— Ellendeling. Je denkt me in het nauw te hebben gedreven, nietwaar ? Je schijnt meer te weten dan ik dacht. Maar je weet nog niet alles en we zullen zien wie wint. Je hebt mij in de wielen gereden ; jij wilt blijkbaar die Carringtons beschermen ; nu zij zullen ervaren, wat het zeggen wil, zich Mary Sackett tot vijandin te hebben gemaakt.

En luid schreeuwend liep zij naar beneden, de trap af, voor Raffles nog een woord had kunnen zeggen. Zij holde de hall door, gooide de deur van de eetzaal wijd open en liep er binnen.

Allen zaten al aan tafel. Daar was de familie Carrington, daar waren de Dickson's met hun dochter en verder nog een tiental gasten, die niet hadden willen vertrekken. Alleen de plaatsen van graaf Palmhurst en van zijn vriend Brand waren onbezet.

De soep was net rondgediend en men was net klaar om met de maaltijd te beginnen toen de zogenaamde Inez Garcia op de drempel verscheen. Zij was nu vaalbleek, haar ogen hadden een wraakzuchtige gloed en zij leek op een prachtig luipaard, gereed om de sprong te doen.

Mary Sackett liet haar blikken over alle aanwezigen glijden en liet toen een kort, hatelijk lachje horen. Tenslotte bleven haar zwarte ogen gevestigd op Douglas Carrington, die bleek was geworden, maar in wiens blik op dat ogenblik niets anders te lezen viel dan koele vijandschap en minachting.

— Luister, Douglas Carrington ! begon de vrouw. Blijf je bij je plan, om

mij hier weg te sturen ?

— Ik blijf er bij, zei Douglas op harde toon en met een onwillekeurig gebaar legde hij zijn gesplinterde, bruine hand op het witte handje van Harriet Dickson, die naast hem zat.

Mary Sackett had het gebaar gezien en haar neusvleugels trilden krampachtig, haar lippen beefden toen zij uitriep :

— Ik moet dus vertrekken ?

— Op staande voet. U hebt het aan u zelf te danken, madame, dat ik het moet herhalen, ten aanhoore van onze gasten. U had zich deze vernedering kunnen besparen. Wat komt u hier doen ?

Het bleef een ogenblik stil in de grote kamer en allen luisterden vol verbazing en ontsteltenis toe. Want inderdaad wist nog geen van de gasten iets van het opgewonden toneel, dat kort geleden zich tussen Douglas en de schone Spaanse had afgespeeld.

Maar enige van hen begonnen al vaag de waarheid te beseffen. Toen klonk in de stilte weer de schelle stem van Mary Sackett, die uitriep :

— Waarom ik hier kwam ? Om de waarheid aan het licht te brengen. Waar is King ? Ik wil een verklaring afleggen, waar hij bij is.

— U wilt dus bekennen ? riep Douglas uit, terwijl hij nog een beetje bleker werd.

— Wat ? Heeft zij de juwelen van mijn vrouw gestolen ? riep Dickson bulderend. Onderzoek haar dadelijk aan de lijve.

— Zou ik de diamanten gestolen hebben ? Je weet niet wat je zegt, oude gek. Wacht maar, wacht tot King er is.

Er verliep ongeveer een minuut onder doodstilte. Toen kwam de detektive King, die door een van de bedienden gewaarschuwd was, door een andere deur binnen en bleef verbaasd met de knop van de deur in zijn hand staan, toen hij de ontstelde, zwijgende gasten zag en de opgewonden, doodsbleke vrouw op de drempel van de deur, die naar de hall leidde.

— U hebt mij laten roepen, Lord Carrington ? vroeg hij eindelijk.

— Niet ik, mijnheer King, die dame daar wil u spreken.

King was binnengekomen, deed nu de deur dicht, kwam enige stappen op Mary Sackett toe en vroeg :

— Is dat waar, madame ? Hebt u me iets te vertellen ?

De vrouw knikte.

— In verband met de juwelen ?

— Ja.

— Weet u waar ze zijn ?

— Ik weet waar ze zijn en wie ze gestolen heeft.

— Vertel dan op ! riep Dickson op boze toon. Wat treuzelt u nog ?

— Als die oude gek nog een keer zijn grote mond opendoet, dan zeg ik geen woord meer, riep de avonturierster woest. Denkt die oude ezel, dat hij met zijn keukenmeid spreekt ?

King maakte een kalmerend gebaar en vroeg :

— Wat hebt u dan te zeggen, madame ?

— Alleen dit. Ik ken de man, die de juwelen heeft gestolen. Ik heb hem bespied. Ik heb hem gevolgd en ik heb gezien waar hij de juwelen heeft verborgen. En ik heb tot dusverre niets gezegd, nu, waarom zou ik het verbergen, omdat ik hoopte, hem naderhand door bedreigingen een deel van de buit te kunen aftroggelen.

— De naam van die man ?

— Daar zit hij ! Het is Douglas Carrington. Hij heeft de juwelen in de geizer op zijn badkamer verborgen.

Toen klonk de volkomen rustige stem van Lord Carrington, die zei :

— Die vrouw liegt.

— Lieg ik ? krijste de avonturierster. Ga u dan overtuigen.

Alle ogen richtten zich naar Douglas. Hij zag nu nog bleker dan het damasten tafellaken, waarop zijn handen rustten en zijn stem klonk schor, toen hij zei :

— Laat men gaan zoeken. En als men de diamanten daar vindt, dan... dan moet zij zelf...

— Geen woord meer, Douglas, liet de rustige stem van zijn vader zich horen.

Ik zeg nog eens, die vrouw moet liegen. Mijnheer King, wees zo goed, u onmiddellijk te gaan overtuigen, ik weet zeker, dat u niets zult vinden. Neem een van uw mannen en een bediende mee, als u wilt. Douglas, waarom zit je er bij of je geen tien kunt tellen, jongen ? En jij ook, Harriet. Kom... kop op.

Inderdaad schenen de beide jongelui niet te durven opkijken, zij leken wel wat op schuldigen.

Maar King was er de man niet naar, om lang te treuzelen. Hij riep de agent en ging met een van de bedienden naar het vertrek van Douglas. De anderen bleven achter, in het diepste zwijgen en Dickson keek met woedende blikken in de richting van Douglas Carrington.

Er werd geen woord gesproken, voor King weer binnenkwam.

De detektive wierp de vrouw 'n minachtende blik toe en wendde zich toen schouderophalend tot Lord Carrington met de woorden :

— U hebt gelijk gehad, mylord, de vrouw heeft gelogen. Er bevindt zich niets in de geizer, noch ergens anders in de badkamer.

Terwijl er aan de eettafel een zucht van verlichting opging, wendde King zich tot de avonturierster en zei streng :

— Wat heeft dat te betekenen, mevrouw. Weet u wel, dat u zich aan een strafbaar feit hebt schuldig gemaakt ?

Mary Sackett keek een ogenblik als verdwaasd rond, barstte toen in een zenuwachtig gelach uit, dat klonk als het gillen van een waanzinnige en krijste :

— Ik had het moeten weten. Hij is mij voor geweest. Nu weet ik waarom de juwelen er niet meer zijn. O, die schurk, die slimme, vervloekte schurk.

Zij liet zich op een stoel neervallen en scheen blijkbaar helemaal niet meer op het gezelschap te letten.

En juist toen de gasten allemaal door elkaar begonnen te praten, kwam een van de bedienden binnen met een briefje, dat hij aan Dickson gaf met de woorden :

— Dat is mij net gegeven door een boerenknaap, mijnheer, namens Lord

Palmhurst. Hij deed er het verzoek bij, of u het hardop wilde voorlezen.

— Hier aan tafel ? vroeg Dickson ten hoogste verbaasd.

— Om u te dienen, mijnheer, zodat alle gasten het ook zouden kunnen horen.

— Wat is dat voor een idioot verzoek, mopperde Dickson.

Maar hij brak de brief toch open en begon te lezen met een stem, die langzamerhand schor van woede werd :

Geachte Heer Dickson,

U hoeft niet langer te laten zoeken naar de juwelen. Zij zijn in veilige handen. Zij werden gestolen door een van de dames onder de gasten, wier naam ik nu niet wil noemen, nu zij met lege handen weg gaat. Ik was haar echter iets te slim af en als laatste lacher lach ik natuurlijk het best. Ik zou u adviseren, mijnheer Dickson, u in het onvermijdelijke te schikken en ik kan u de verzekering geven, dat er met de opbrengst van de juwelen van mevrouw, uw echtgenote, veel goeds zal worden gedaan. Ik richt het verzoek tot uw dochter, mijn beste wensen te willen aanvaarden voor haar geluk aan de zijde van de man, die zij liefheeft, van Douglas Carrington, en teken, met de hoogachting, die men verschuldigd is aan een weldoener van de hulpbehoevende mensheid. — John RAFFLES, alias Graaf Palmhurst.

Wij zullen het toneel, dat volgde,

niet proberen te beschrijven. Elke lezer met een beetje verbeeldingskracht zal het zich kunnen voorstellen.

Maar als men geld genoeg heeft, is men gauw over het verlies van een aantal diamanten, die uiteindelijk vervangen kunnen worden, heen. Dat Dickson er gauw over heen was, moge blijken uit het feit, dat hij de butler verzocht een vers vat bier (uit zijn eigen brouwerij) aan te breken, om te drinken op de gezondheid van het jonge verloofde paar. Weldra werden de glazen geheven en keerde de algemene vrolijkheid terug.

Op dat ogenblik gebeurden er twee dingen. Onopgemerkt snelde een vrouwelijke gedaante door de oprijlaan naar de straatweg. Dat was nummer een, en het tweede was een grote auto, die met krachtige schijnwerpers de weg naar Londen op reed. In die auto zaten drie personen : De chauffeur, een reus van een vent, die onverstoorbaar voor het stuur zat en verder twee heren in avondkleding.

Toen de oudste, bij het voorbijrijden van Wilburn Castle opzij keek, zag hij door het geboomte de openslaande ramen van de eetzaal. Hij stootte zijn jongere metgezel aan en wees naar het drinkende gezelschap.

— Ik geloof, dat ze een glas champagne drinken om de verloving van het jonge paar te vieren, zei Charles Brand, glimlachend.

— Nee, Charles, zei Raffles, nu heb je het toch mis. Champagne drinkt men niet uit zulke glazen. Het bier is weer best !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Moderne Zeeroverij

De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Gedrukt in België

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12

BUITENGEWOON SPANNENDE WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 39,— / de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266